

Φιοντόρ Ντοστογιέφσκι

Αιώνιος Σύζυγος

Διασκευή: Χρύσα Γκοτζαμάνη

ΑΘΗΝΑ

ΜΑΙΟΣ 2023

Σχολή Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής Θεάτρου Πορεία

Το έργο γράφτηκε στα πλαίσια της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία (Οκτώβριος 2022 – Μάιος 2023) με εισηγητή τον Βαγγέλη Χατζηγιαννίδη

Η Διασκευή της Χρύσας Γιοτζαμάνη του θεατρικού έργου του Φ. Ντοστογιέφσκι «Αιώνιος Σύζυγος» διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative Commons BY NC ND](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν έργο στην σκηνή παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με την συγγραφέα.

Χρύσα Γιοτζαμάνη 6983500655

chrisagotzamani@gmail.com

Αιώνιος Σύζυγος

Πρόσωπα

Αλεξέι: 40 χρόνων
Πάβελ: 45 χρόνων
Κλαυδία: 35 χρόνων
Αλεξάντερ: 18 χρόνων

Είναι συνηθισμένοι οι ήρωες του Ντοστογιέφσκι; Όχι. Οι ήρωες του, φιλιούνται στο στόμα, κλαίνε, κλαίνε με λυγμούς από έρωτα και χαρά, με μια ηδονή που άμα ξεσπάσει κυριαρχεί και κυριεύει. Θυμώνουν, γελάνε, γονατίζουν, παρακαλούν και όλα αυτά ταυτόχρονα. Ο Αιώνιος Σύζυγος στρατολογεί ο ίδιος τους εραστές της γυναίκας του, όταν εκείνοι κλαίνε, κλαίει κι αυτός και επικαλείται μαζί τους τις ευχάριστες αναμνήσεις τους. Ταυτόχρονα παραμονεύει στο μισοσκόταδο κρατώντας μια φαλτσέτα. Σκοτώνει την κόρη του αντίζηλού του, που και ο ίδιος λατρεύει.

Σκηνή 1η

Ο Αλεξέι με την Κλαυδία, πίνουν τσάι στην βεράντα της έπαυλης, ακούγονται φωνές παιδιών που παίζουν, δεν τα βλέπουμε.

Αλεξέι: Με τυραννάει... είναι πως να το πω..., σαν μια λέξη, μια λέξη που τη νιώθεις στο στόμα σου, σαν ένα μικρό βότσαλο, την φέρνεις γύρω - γύρω, φτάνει στην άκρη της γλώσσας, μπορεί ακόμη να σου σπάσει τα δόντια, κι ενώ ξέρεις το νόημά της και σχεδόν θυμάσαι τον ήχο της, με τίποτα δεν φτάνει στο μυαλό σου, όσο κι αν προσπαθείς, σε ξεγελά και σου διαφεύγει διαρκώς.

Κλαυδία: *(γελάει)* Ήσουν πάντοτε τόσο εύθυμος και διασκεδαστικός, πάντα είχες μια αστεία ιστορία να διηγηθείς. Τώρα κρύβεσαι στο διαμέρισμά σου και σπας τα δόντια σου με τις λέξεις. Τι έχεις πάθει;

Αλεξέι: Δεν κατάλαβες.../

Κλαυδία: Πως! Είναι κάποιος που ξέρεις, αλλά δεν ξέρεις ποιος είναι και δεν ξέρεις από που τον ξέρεις.

Αλεξέι: Έχει γίνει η σιιά μου, τον βλέπω συνέχεια μπροστά μου.

Κλαυδία: Τόσο πολύ;

Αλεξέι: Τον συναντάω παντού, στο δρόμο, στον ποταμό, παντού.

Κλαυδία: Τι μου λες;

Αλεξέι: Πίστεψέ με, δεν θα του έδινα καμία σημασία γιατί πραγματικά είναι ένα ασήμαντο ανθρωπάκι που φοράει ένα άθλιο στρογγυλό καπέλο με πένθος.

Κλαυδία: Επιτρέπεις να σε αναστατώνει η φιγούρα ενός τιποτένιου;

Αλεξέι: Μόλις τον αντικρίζω ταράζομαι. *(Παύση)* Δεν φαντάζεσαι πόσο!

Κλαυδία: Επιμένω πως φταίει η μοναξιά. Τριγυρίζεις ολομόναχος εδώ κι εκεί, έχεις απομακρυνθεί απ' όλους μας.../

Αλεξέι: Τα οικονομικά μου είναι κατεστραμμένα, δεν αντέχω τα βλέμματα οίκτου και τα χτυπήματα συμπόνιας στην πλάτη.

Κλαυδία: Ανοησίες. Οι φίλοι σου σε αγαπάμε. Μια χαρά μπορούσες να συνεχίσεις την παλιά σου ζωή κι ας έφαγες τις δύο κληρονομίες. Εξάλλου όπου να 'ναι θα βάλεις στο χέρι την επόμενη.

Αλεξέι: Ακόμη δεν είναι σίγουρο, έχω την εντύπωση ότι ο δικηγόρος μου κοιμάται όρθιος κι ας τον πληρώνω αδρά. Αναγκάζομαι να τρέχω για θέματα της αρμοδιότητάς του και αυτό μου τρώει όλη μου την ενέργεια.

Κλαυδία: Επιτέλους, κάνε κάτι, βγες από την απομόνωση. Πρόσεξε αυτή σου η ματαιοδοξία δεν ξέρεις σε τι μονοπάτια μπορεί να σε ρίξει.

Αλεξέι: Αυτό που εσύ αποκαλείς απομόνωση με έκανε για πρώτη φορά στα σαράντα μου σχεδόν χρόνια να σιεφτώ τα λάθη του παρελθόντος.

Κλαυδία: Και;

Αλεξέι: Τις νύχτες βασανίζομαι από αϋπνίες και βρίσκω ένα σωρό κόσμο που έχω αδικήσει, δεν σου κρύβω ότι εκτός από ντροπή νιώθω ενοχές και καμιά φορά κλαίω.

Κλαυδία: Άλλο πάλι και τούτο, κλαις εσύ;

Αλεξέι: Να λοιπόν που κάποιος εδώ μέσα, *(δείχνει το μυαλό και την καρδιά του)* μεριμνά για την ηθική μου και μου στέλνει «δάκρια μετανοίας».

Κλαυδία: Νομίζω πως χρειάζεται επειγόντως να αλλάξεις τρόπο ζωής, ν' αλλάξεις διαίτα, ίσως κι ένα ταξίδι θα ήταν ευεργετικό στην κατάστασή σου.

Αλεξέι: Ακριβώς τα ίδια μου είπε και ο φίλος μου ο γιατρός, μόνο που αυτός μου σύστησε επιπλέον να πάρω και καθαριστικό. *(Γελάει.)*

Γελάνε και οι δύο

Αλεξέι: Κακά τα ψέματα Αγαπητή μου, όπου και αν πάω οι σιέψεις μου θα μ' ακολουθούν.

Κλαυδία: Αν μείνεις εδώ φοβάμαι ότι θα κρεπάρεις.

Αλεξέι: Μου ταιριάζει η Πετρούπολη το καλοκαίρι. Έχει τόση σκόνη, τόση ζέστη, οι λευκές νύχτες τρελαίνουν τον κόσμο που πηγαινοέρχεται βιαστικός, κανένας δεν κρύβεται. Μ' αρέσει να χάνομαι ανάμεσά τους και μετά να βρίσκω καταφύγιο στο βρόμικο σπίτι μου.

Κλαυδία: Αχ Αλεξέι, πως είναι δυνατόν να φέρεσαι με τόση σκληρότητα στον ίδιο σου τον εαυτό;

Αλεξέι: Κάνω ότι καλύτερο μπορώ γι' αυτόν τον κύριο.

Κλαυδία: Ύστερα το άλλο, πες μου αλήθεια, πώς γίνεται να τρως κάθε μέρα σ' αυτό το άθλιο εστιατόριο;

Αλεξέι: Είναι Γαλλικό και ξοδεύω ένα ρούβλι την φορά συν το κρασί.

Κλαυδία: Επιμένω, άθλιο Γαλλικό. *(Η Κλαυδία, σηκώνεται πάει στην άκρη της σκηνής)* Παιδιά, παιδιά μην τρέχετε έτσι, θα χτυπήσετε.

Αλεξέι: *(Ξαφνικά πετάγεται όρθιος)* Μα ναι. Αυτό είναι. Τώρα που το συζητάμε και φέρνω στο νου μου την εικόνα, τώρα αντιλαμβάνομαι ότι έπτος από τον ίδιο, αυτό που μου προικαλεί μεγαλύτερη στεναχώρια είναι το καπέλο του.

Κλαυδία: Το καπέλο του;

Αλεξέι: Αυτό το καταραμένο στρογγυλό καπέλο με το πένθιμο κρέπι. Αυτό φταίει για όλα.

Κλαυδία: Έλα, Χριστέ μου. Πραγματικά δεν καταλαβαίνω πως μπορεί να φταίει ένα καπέλο;

Αλεξέι: Νομίζω πως αν τον κοιτάζα καλύτερα θα τον αναγνώριζα, είναι φανερό πως εκείνος με γνωρίζει, όμως εγώ δεν μπορώ να τον κοιτάζω, το κρέπι με ανατριχιάζει, τα μάτια μου δεν μπορούν να σταθούν πάνω του ούτε λεπτό.

Κλαυδία: Ίσως να μην είναι ένας. Όλα τα ανθρωπάκια έχουν το ίδιο πρόσωπο και συ νομίζεις ότι είναι ο ίδιος που σε ακολουθεί.

Αλεξέι: Όχι είμαι βέβαιος.

Κλαυδία: Αλήθεια, αξίζει τον κόπο να εκνευρίζεσαι τόσο πολύ μ αυτόν τον κανάγια;

Αλεξέι: Να πάρει ο διάβολος, είναι φανερό ότι με παρακολουθεί.

Κλαυδία: *(Περιπαιχτικά)* Λες να 'ναι βαλτός από κανέναν;

Αλεξέι: Μα την πίστη μου όταν τον ξαναπετύχω θα τον ρημάξω στο ξύλο.

Κλαυδία: *(γελάει)* Κρίμα που κυκλοφορείς χωρίς μπαστούνι.

Αλεξέι: Θα αγοράσω μια μαγκούρα.

Κλαυδία: *γελάει*

Αλεξέι: Θέλω να μάθω ποιος είναι.

Κλαυδία: Αγαπητέ μου Αλεξέι πρέπει να παραδεχτείς πως είσαι ελαφρώς υποχόνδριος.

Αλεξέι: Αυτό πιστεύεις για μένα;

Κλαυδία: Έχεις σκεφτεί την πιθανότητα... μήπως... δεν είναι αυτός που σου έχει γίνει τσιμπούρι, αλλά εσύ που εμφανίζεσαι διαρκώς μπροστά του; Τι γίνεται τότε;

Αλεξέι: Όχι, όχι, αποκλείεται.

Κλαυδία: Μα επιτέλους κάθισε.

Αλεξέι: Έχω ανάγκη να κινούμαι για να καλμάρω τα νεύρα μου.

Κλαυδία: Αν είναι έτσι...

Αλεξέι: Τις προάλλες είδα ένα αλλόκοτο όνειρο, είδα πως κατηγορήθηκα λέει, για ένα έγκλημα που δεν είχα κάνει, τάχα το έκριβα και όλοι κατηγορούσαν εμένα. Το δωμάτιο μου γέμισε κόσμος, μέσα σε όλους ήταν και κάποιος γνωστός μου πεθαμένος που τώρα πια είχα ξεχάσει το όνομά του, ήξερα μόνο ότι τον αγαπούσα πολύ αλλά ήταν αδύνατον να θυμηθώ το όνομά του, ήρθε στάθηκε μπροστά μου και όλοι περιμέναμε την ετυμηγορία, αυτός δεν μίλαγε, μόνο με κοιτούσε, τότε σηλώθηκα ξαφνικά και τον χτύπησα με λύσσα επειδή δεν ήθελε να μιλήσει. Αυτό μου προκάλεσε απίστευτη ευχαρίστηση. Ένωθα τρομερή ευχαρίστηση στον ύπνο μου, καταλαβαίνεις; Έτσι τον χτύπησα ξανά και ξανά μέχρι που η ευχαρίστηση έγινε ηδονή. Εκείνη τη στιγμή οι παρευρισκόμενοι έβαλαν μια φωνή και στράφηκαν προς την πόρτα. Τότε πετάχτηκα έντρομος. Ξύπνησα, εννοώ.

Κλαυδία: Φως φανάρι, η αγωνία σου γι' αυτόν τον άγνωστο σε κυνηγά ακόμα και στον ύπνο.

Αλεξέι: Ήταν τόσο ζωντανό, η εντύπωση αυτού του ονείρου δεν λέει να με αφήσει.

Κλαυδία: (Χαριτολογώντας) Γεράματα, καλέ μου. Οι γέροι βλέπουν φαντάσματα στον ύπνο τους.

Αλεξέι: (Μένει σκεπτικός) Ίσως να έχεις δίκιο, μπορεί εγώ να ενοχλώ τον κύριο με το πένθος στο καπέλο και όχι αυτός εμένα. Λες;

Κλαυδία: Ξανασκέψου το ταξίδι που σου πρότεινε ο γιατρός, θα σου κάνει καλό.

Σκοτάδι.

Σκηνή 2^η

Στο σπίτι του Αλεξέι

Σκοτάδι. Ακούγεται ένας θόρυβος, σαν να έπεσε κάποιο χαλίκι στο παράθυρο, επαναλαμβάνετε ξανά και ξανά.

Φωνή από το δρόμο: Αλεξεεέι. Αλεξέι Ιβάνοβιτς Βελ... Βελτσάν... Βελτσάνινοοοόβ.

Ο Αλεξέι, πετάγεται τρομαγμένος από το κρεβάτι, πηγαίνει στο παράθυρο, τραβάει την κουρτίνα, βλέπει κάτι που τον αναστατώνει.

Αλεξέι: Ε, όχι, όχι και δω. *(Παύση)* Δεν το πιστεύω. *(Παύση)* Δεν είναι δυνατόν. Έρχεται. *(Τρέχει στην πόρτα. Γυρίζει το πόμολο.)* Ευτυχώς. Είναι κλειδωμένα.

Αφουγκράζεται. Μαζεύει το σώμα του. Μιλάει κοφτά.

Αλεξέι: Ααα, ακούγονται βήματα, ο κανάγιας ανεβαίνει. *(Παύση)* Αυτός είναι, σίγουρα σε μένα έρχεται. *(Παύση)* Λες να είναι οπλισμένος; Μπα. Για μεθυσμένος ακούστηκε. *(Παύση)* Κι αν είναι; Τι θα κάνω; *(Ακούγεται γδούπος)* Ώρα είναι να ξυπνήσουν οι γείτονες. *(Ξαναπιάνει το πόμολο)* Α ναι, έχω κλειδώσει. *(Γελάει νευρικά.)* Όχι δεν τον φοβάμαι. Δε τον φοβάμαι καθόλου. *(Ορθώνει το ανάστημά του)* Θα λογαριαστούμε μια και καλή. Εμπρός λοιπόν.

Ξεκλειδώνει και ανοίγει απότομα, ο ξένος χάνει την ισορροπία του, σχεδόν πέφτει πάνω στον Αλεξέι.

Αλεξέι: *(Απότομα)* Τι θέλετε κύριε;

Πάβελ: Χωρίς αμφιβολία μιλάω με τον Αλεξέι Ιβάνοβιτς Βελτσάνινοβ.

Αλεξέι: Βλέπω με γνωρίζετε.

Πάβελ: Μα γνωριζόμαστε αγαπητέ.

Αλεξέι: Γνωριζόμαστε; *(Παύση)* *(Τον κοιτάζει επίμονα)* Μη μου πείτε; Εσείς Πάβελ; Πάβελ Παύλοβιτς Τρουσότσκι; Εσείς είστε;

Πάβελ: Φίλε μου, έχουν περάσει χρόνια από την τελευταία μας συνάντηση.

Αλεξέι: Τώρα όμως είναι τρεις μετά τα μεσάνυχτα, και σεις προσπαθήσατε να παραβιάσετε την πόρτα του διαμερισμάτός μου.

Πάβελ: Είναι τρεις; Τότε θα περάσω μια άλλη μέρα.

Αλεξέι: *(Ειρωνικά)* Ε, όχι! Μιας και φτάσατε ως εδώ... Παρακαλώ περάστε. Δεν ήρθατε, τέτοια ώρα, φαντάζομαι, για να δείτε αν δουλεύουν οι κλειδαριές.

Βάζει τον επισκέπτη να καθίσει στην πολυθρόνα, ο ίδιος κάθεται απέναντί του στο κρεβάτι. Ο Πάβελ μένει σιωπηλός. Ο Αλεξέι θυμώνει.

Αλεξέι: Λοιπόν; Σας ακούω.

Πάβελ: Εμ, Ε, Δεν είχα την πρόθεση να έρθω... τα πόδια μου, μόνα τους με οδήγησαν... έγινε κάπως χωρίς να το θέλω.

Αλεξέι: Μα βέβαια, τα πόδια μας, μας πηγαίνουν όπου εκείνα θέλουν. Τι άλλο θ' ακούσω;

Πάβελ: Έχετε νευριάσει και με το δικίο σας, θα σας εξηγήσω αμέσως. *(Μεγάλη Παύση)*

Αλεξέι: Λοιπόν;

Πάβελ: Ξέρετε η ψυχολογική μου κατάσταση... ήρθα στην Πετρούπολη πριν τρεις εβδομάδες για να κυνηγήσω την μετάθεση μου σε άλλο υπουργείο με μεγαλύτερο μισθό, αλλά η ψυχολογική μου κατάσταση... με κάνει να βολοδέρω σαν να 'χασα τα νερά μου, παρόλα αυτά το ομολογώ, μου αρέσει που έχω χάσει τα νερά μου, στην ψυχολογική κατάσταση που βρίσκομαι.

Αλεξέι: Ποια είναι τέλος πάντων η ψυχολογική σας κατάσταση;

Ο Πάβελ βγάζει το καπέλο του και δείχνει το πένθος

Αλεξέι: Μη μου πείτε; Η Νατάλια;

Πάβελ: Μάλιστα. Φυματίωση. Καλπάζουσα. Το Μάρτη. Μέσα σε τρεις μήνες. *(Κλαίει.)*

Αλεξέι: Πως; Αδύνατον. Λυπάμαι. Λυπάμαι πάρα πολύ.

Πάβελ: Ξαφνικά. Κι έμεινα μόνος.

Αλεξέι: Μα γιατί δεν ήρθατε να με επισκεφθείτε αμέσως;

Πάβελ: Δίσταζα. Όμως είναι ανακουφιστικό το ενδιαφέρον σας, παρόλο που... *(Παύση)*

Αλεξέι: Τι;

Πάβελ: Έχουν περάσει εννέα χρόνια από την τελευταία φορά που ειδωθήκαμε κι όμως δείχνετε τόση συμπόνια.

Αλεξέι: Ειλικρινά λυπάμαι πολύ. Ήταν τόσο νέα γεμάτη κέφι και όνειρα για τη ζωή.../

Πάβελ: Ακόμη ηχεί η φωνή της στ' αυτιά μου.

Αλεξέι: Τι να πρωτοθυμηθεί κανείς από μια τόσο ξεχωριστή ύπαρξη;

Πάβελ: Θυμάστε τις εκδρομές μας; Τους χορούς; Είχαμε περάσει όμορφες μέρες.

Αλεξέι: Θυμάμαι τη ζωντάνια της...

Πάβελ: Η μακαρίτισσα σας ανέφερε πολύ συχνά, μιλούσε πάντα με θαυμασμό για την μόρφωσή και την ευγένειά σας...

Αλεξέι: *(Παύση)* Συναντηθήκαμε τόσες φορές στο δρόμο... απορώ που δεν σας αναγνώρισα αμέσως;

Πάβελ: Πέφτατε συνέχεια πάνω μου όμως ...

Αλεξέι: *σηκώνεται, βηματίζει, γελάει νευρικά.*

Πάβελ: Είναι λογικό που δεν με αναγνωρίσατε, μετά το θάνατο της Νατάλια, κατέρρευσα. Ύστερα έπαθα ευλογιά, μου άφησε ένα σωρό σημάδια... δεν σας αδικώ που με έχετε ξεχάσει.

Αλεξέι: *(Μονολογεί)* Διάολε πως είναι δυνατόν να μην τον θυμηθώ;

Πάβελ: Φαίνεστε τόσο ταραγμένος, μήπως είστε άρρωστος;

Αλεξέι: Όχι, παρακαλώ συνεχίστε.

Πάβελ: Όπως σας έλεγα βρίσκομαι σε παραζάλη, όταν συναντιόμασταν τυχαία σας προσπερνούσα επίτηδες, η ψυχολογική μου κατάσταση δεν μου επιτρέπει... όταν πάλι έμενα μόνος σκεφτόμουν τους μακρινούς περιπάτους που κάναμε οι δυο μας και ήθελα να σας συναντήσω.

Αλεξέι: Και διαλέξατε την κατάλληλη ώρα.

Πάβελ: Για μένα πια ο χρόνος έχει σταματήσει.

Αλεξέι: Είναι ξημερώματα.

Πάβελ: Σας είπα η θλίψη με έχει τσακίσει.

Αλεξέι: Είναι τρομερή η απώλεια σας αλλά το αποψινό δεν δικαιολογείται.

Πάβελ: Είχα ανάγκη από ένα φίλο δεν έχω και πολλούς εδώ.

Αλεξέι: *(βηματίζει, κοιτοστέκεται)* Τυχαία, έμαθα πως μετά την αναχώρησή μου, τότε, από τα μέρη σας, κάποιος άλλος από την Πετρούπολη σας κρατούσε συντροφιά. Μόλις λίγο καιρό μετά.../

Πάβελ: Ναι, μας επισκεπτόταν συχνά ο Στεπάν Μιαήλοβιτς Μπαγαούτοβ.../

Αλεξέι: Μιλάτε για το νεαρό αξιωματικό που.../

Πάβελ: Ακριβώς γι' αυτόν, ένας... ένας νέος εξαιρετικός, βγαλμένος από την καλύτερη κοινωνία.../

Αλεξέι: Που ήρθε ως υπασπιστής του διοικητή, σωστά; Αυτός άρχισε να συχνάζει στο σαλόνι σας;

Πάβελ: Μάλιστα. Μας πρόσφερε τη φιλία του για πέντε χρόνια.

Αλεξέι: Ώστε έτσι; Πέντε χρόνια.

Πάβελ: Είναι εδώ τώρα.

Αλεξέι: Νομίζω πως έχουμε συναντηθεί στο θέατρο. *(Παύση)* Γιατί δεν πήγατε σ' αυτόν;

Πάβελ: Πήγα αλλά δεν με δέχεται. Μου είπαν είναι βαριά άρρωστος.

Αλεξέι: Τι μου λέτε;

Πάβελ: Ωστόσο εγώ είμαι πολύ ευχαριστημένος που ξαναβρήκα εσάς.

Αλεξέι: *(Κοιτάζει το ρολόι του)* Στις τέσσερις το πρωί;

Πάβελ: Θέλω τόσο πολύ να σας αγκαλιάσω, επιτέλους ένας δικός μου άνθρωπος.

Αλεξέι: Μήπως είστε λιγάκι πιωμένος;

Πάβελ: Ούτε σταγόνα. Σας διαβεβαιώ.

Αλεξέι: *(Δύσπιστα)* Καλά. *(Νευρικά)* Που μένετε;

Πάβελ: Γιατί ρωτάτε; Θέλετε να σας αφήσω;

Αλεξέι: Θα έρθω αύριο να σας δω.

Πάβελ: Στο ξενοδοχείο Πακρόβσκι.

Αλεξέι: Δεν πιστεύω να μου το σιάσετε.

Πάβελ: Γιατί να το κάνω;

Αλεξέι: Λόγω της ψυχολογικής σας κατάστασης.

Πάβελ: Και να 'θελα δεν μπορώ, είναι η Λίζα, βλέπετε.

Αλεξέι: Η Λίζα;

Πάβελ: Η κόρη μας. Αμέσως μόλις φύγατε, η Νατάλια έμεινε έγκυος.

Αλεξέι: Κουβαλάτε μαζί σας ένα παιδί; Και που είναι τέτοια ώρα;

Πάβελ: Σας είπα στο ξενοδοχείο.

Αλεξέι: Το αφήσατε μόνο; Φύγετε. Φύγετε σας παρακαλώ. Θα έρθω αύριο το δίχως άλλο.

Ο Πάβελ, φεύγει, ο Αλεξέι, κλειδώνει την πόρτα και φτύνει στο πάτωμα, φέρνει βόλτα στο δωμάτιο, βάζει βότκα στο ποτήρι και το πίνει μονορούφι. Ξαπλώνει.

Πετάγεται απότομα από το κρεβάτι, πιάνει το κεφάλι του.

Αλεξέι: Τι νύχτα κι αυτή; Παραλίγο να πιστέψω πως είμαι παρανοϊκός. Πηγαίνει στο σεκρετέρ, ψάχνει, βρίσκει έναν φάκελο, τον μυρίζει. Ακριβή μου Νατάλια, ξεθώριασε το άρωμα σου. Η ξαφνική είδηση του θανάτου σου πόσο με πονά, λατρεμένη μου. Ξαναψάχνει, βρίσκει μια κορδέλα μαλλιών κι ένα μικρό πορτρέτο, το φιλάει σαν εικόνη, ακουμπάει τον πίνακα πάνω στο τραπέζι, παίρνει μια καρέκλα, σκύβει, το πρόσωπό του ακουμπάει σχεδόν τον πίνακα στα χέρια του κρατάει την κορδέλα και την πλέκει στα δάκτυλα του. Είχες κάτι ξεχωριστό, πραγματικά σπάνιο. Έγινα σκιάβος σου απ' το... χαίρω πολύ. Ούτε πρωτότερα, ούτε αργότερα αισθάνθηκα ποτέ κάτι παρόμοιο. Θυμάμαι πώς άναβαν τα μαγουλάκια σου, λες κι ήσουν κανα κοριτσόπουλο. Όταν θύμωνες τα μάτια σου, σκλήραιναν και με τραβούσαν σαν μαγνήτες κι ενώ ήσουν αδύνατη, πολύ αδύνατη, ήσουν τόσο, μα τόσο θελκτική. Ξαναφιλάει τον πίνακα. Σκοτάδι.

Σκηνή 3^η

Στη βεράντα της Κλαυδία

Κλαυδία: Τώρα την ανέλαβαν οι νταντάδες, μην ανησυχείς.

Αλεξέι: Δείχνει πολύ εύθραυστη.

Κλαυδία: Θα δεις. Αύριο θα τρέχει στον κήπο μαζί με τα δικά μου. Θα σιαρφαλώνουν στα δέντρα.

Αλεξέι: Νιώθω μεγάλη ανακούφιση που βρίσκεται στο σπίτι σας.

Κλαυδία: Έκανες πολύ καλά που την έφερες.

Αλεξέι: Δεν μπορούσα να την αφήσω να ζει σ' αυτή την τρώγλη, με τον αχρείο τον πατέρα της.

Κλαυδία: Φαίνεται το καημένο αρρώστησε στο ακατάλληλο περιβάλλον που αναγκάστηκε να ζήσει. Έχει ευγενικούς τρόπους. Είναι καλοαναθρεμμένη.

Αλεξέι: Είχε φροντίσει η μητέρα της γι' αυτό.

Κλαυδία: Μ' εντυπωσίασε που με χαιρέτησε με μια μικρή υπόκλιση, σαν αγγλιδούλα.

Αλεξέι: *(Γιάψη), (μένει σκεπτικός.)* Δεν φαντάζεσαι πόσο μπερδεμένος νιώθω με τα τελευταία συμβάντα!

Κλαυδία: Είναι η κόρη της ερωμένης σου από το Τσάρσκογιε Σελό.

Αλεξέι: Ναι.

Κλαυδία: Όταν επέστρεψες, ήσουν σε κακό χάλι. Σε είχα ρωτήσει αν αγαπούσες πραγματικά αυτή τη γυναίκα ή ήταν μια παραζάλη, θυμάσαι;

Αλεξέι: *(γελάει αμήχανα)* Και τι σου είχα απαντήσει;

Κλαυδία: Ότι ήταν νωρίς ακόμη. Πέρασαν σχεδόν πέντε χρόνια για να προσέξεις άλλη γυναίκα και αν γύριζες πίσω είμαι σίγουρη, θα υπέκυπτες ξανά στη γοητεία της.

Αλεξέι: Η Νατάλια, ήταν μοναδική. Πέρα από την εμφάνιση, ήταν δυναμική και αποφασιστική, δεν έκανε συμβιβασμούς.

Κλαυδία: Κρίμα που δεν την γνώρισα.

Αλεξέι: *(Ανοίγει το παλτό του και βγάζει τον μικρό πίνακα, τον δίνει στην Κλαυδία)*
Ιδού. Η αξιομακάριστη Ναταλία Βασιλιεβνα.

Κλαυδία: Μη μου πεις; Καλέ τι όμορφος πίνακας! Δείχνει τόσο ζωντανή, νομίζει ότι θα σου μιλήσει.

Αλεξέι: Σήμερα, περισσότερο από τότε, χαίρομαι που επέμεινα να φτιάξει το πορτρέτο της ο Ιβάν Κραμσκόι, μικρό, μια σταλιά, να μπορώ να την έχω πάντα μαζί μου.

Κλαυδία: Έχει μια αυθάδεια το βλέμμα της και τα χείλη της *(Παύση)* θα έλεγα έχουν μια πονηρία. Αμέσως καταλαβαίνεις ότι αυτή η γυναίκα δεν είναι φτιαγμένη να μένει πιστή σε ένα σύζυγο. Τουλάχιστον σε σένα ήτανε;

Αλεξέι: Μάλλον. Μέχρι που με βαρέθηκε. *(Παύση)*. Της άρεσε να με βασανίζει αλλά ήξερε και να με ανταμείβει. *(Παύση)*. Πήγα στο Τσάρογκιογιε Σελό για δεκαπέντε ημέρες, έμεινα ένα χρόνο και θα μπορούσα να έμεινα εκεί για πάντα.

Κλαυδία: Τώρα καταλαβαίνω γιατί όταν τακτοποιήθηκε το θέμα της κληρονομιάς και επέστρεψες στην Πετρούπολη έκανες λες και βρέθηκες ξαφνικά εξόριστος στην Σιβηρία...

Αλεξέι: Της πρότεινα, να την κλέψω, *(Η Κλαυδία γελάει)* μη γελάς, της είπα να φύγουμε για το Παρίσι *(αλλάζει την φωνή του)* «ο χωρισμός μας θα είναι προσωρινός». Ψευτιές! Τώρα συνειδητοποίησα ότι ο νέος υπασπιστής του διοικητή ήταν αυτός που της έκανε μεγάλη εντύπωση, τόσο μεγάλη που τον κράτησε πέντε χρόνια. Εμένα έναν, εκείνον πέντε.

Κλαυδία: Κάνεις σκηνή ζηλοτυπίας σε μία νεκρή;

Αλεξέι: Όχι βέβαια.

Κλαυδία: Έτσι ακούστηκε.

Αλεξέι: Ωραία λοιπόν, μπορεί και να κάνω!

Κλαυδία: Δεν είχες αντιληφθεί πως ο νεαρούλης αξιωματικός την κόρταρε;

Αλεξέι: Το είχα, αλλά δεν μου πέρασε από το νου ότι μπορεί να συνέβαινε κάτι παραπάνω. Είναι τρελό η Νατάλια κι αυτός να... Του συμπεριφερόταν σαν μικρό παιδί, σαν μικρό παιδί καταλαβαίνεις; Κι εγώ έπρεπε να φύγω.

Κλαυδία: Μα τι ήταν αυτό που επέβαλε την αναχώρησή σου;

Αλεξέι: Η υποψία της εγκυμοσύνης. Έπρεπε να εξαφανιστώ για δυο τρεις μήνες ώστε να μην βάλει ο άντρας της τίποτα στο μυαλό του. Μου είχε πει επί λέξει «μοναχά για λίγο, για πολύ λίγο».

Κλαυδία: Και; Δεν επικοινωνήσατε ξανά;

Αλεξέι: Πως! *(Βγάζει τον κτριτισμένο φάκελο.)* Ήρθε τούτο το γράμμα και με θερμοπαρακαλούσε να μην γυρίσω γιατί αγαπούσε άλλον, μου έγραφε ακόμα ότι η εγκυμοσύνη της τελικά δεν επαληθεύτηκε.

Κλαυδία: Έτσι λοιπόν πολύ απλά σου έδωσε τα παπούτσια στο χέρι.

Αλεξέι: Εντελώς απροσδόκητα. Έχασα τον κόσμο κάτω από τα πόδια μου! Έφτασα στα όρια της τρέλας. Αλλά τι την ένοιαζε εκείνη;...

Κλαυδία: Ήταν πραγματικά ένας μεγάλος έρωτας. *(Γιάση)* Από τη μεριά σου.

Αλεξέι: Η Νατάλια, ήταν όλα ή τίποτα.

Κλαυδία: Κι ο σύζυγος δεν είχε καταλάβει τι συνέβαινε μέσα στο ίδιο του το σπίτι;

Αλεξέι: Απολύτως. Ο Πάβελ δεν ήξερε και δεν έμαθε ποτέ το παραμικρό. Είναι από τους άντρες που μοναδικός τους προσορισμός είναι να γίνουν και να παραμείνουν «Αιώνιοι Σύζυγοι»

Κλαυδία: *(Γελάει)* Καλό και τούτο δεν το 'χω ξανακούσει.

Αλεξέι: Οι «Αιώνιοι Σύζυγοι» δεν έχουν καμιά άλλη ιδιότητα: Γεννιούνται και μεγαλώνουν για να παντρευτούν και μόλις το κάνουν, γίνονται υποτακτικοί της γυναίκας τους.

Κλαυδία: *(Γελάει)* Δηλαδή το κύριο χαρακτηριστικό ενός τέτοιου συζύγου είναι το γνωστό στολίδι;

Αλεξέι: Ακριβώς. Τα κέρατα. Τα οποία φυσικά αγνοεί.

Κλαυδία: Πραγματικά έχει πολύ πλάκα η θεωρία σου. *Γελάει*

Αλεξέι: Ένας άχρηστος αλκοολικός είναι, τίποτε άλλο.

Κλαυδία: Μα πως; Είπες, κατέχει σπουδαία θέση.

Αλεξέι: Για να αποκτήσει και να κρατήσει μια τέτοια σύζυγο, του είναι απαραίτητη η θέση.

Κλαυδία: Την κόρη του παρόλα αυτά την έχει παραμελημένη. Το χρυσό μου, ήρθε άθλια ντυμένο.

Αλεξέι: Το χειρότερο είναι η συμπεριφορά του. Όταν ρώτησα την ιδιοκτήτρια του κτιρίου «που βρίσκεται το διαμέρισμά του;» άρχισε να μου τα μασάει, κατάλαβα πως το παιδάκι δεν καλοπερνούσε και μόλις είδα την κατάσταση αποφάσισα ότι πρέπει να γλιτώσω την κόρη της Νατάλια από τα χέρια αυτουνού.

Κλαυδία: Εμείς θα την έχουμε σαν να ήτανε δικό σου παιδί.

Αλεξέι: Ήταν υποχρέωση μου να πάρω την Λίζα υπό την προστασία μου. Το καταλαβαίνεις, έτσι;

Κλαυδία: Κι ο πατέρας της; Το δέχτηκε έτσι απλά;

Αλεξέι: Ο Τρουσότσκι; Ανακουφίστηκε που θα ήταν ελεύθερος να μπειροπίνει και να μπερμπαντεύει ανενόχλητος στην πόλη. Τρέχοντας βγήκε να αγοράσει βότκα για να το γιορτάσει.

Κλαυδία: Κι εσύ... μπράβο... τα κανόνισες όλα πολύ γρήγορα.

Αλεξέι: Εξήγησα στην σπιτονοικοκυρά ότι θα έπαιρνα την μικρή την επόμενη κιόλας μέρα, την παρακάλεσα μάλιστα να σε ειδοποιήσει για την άφιξη μας.

Κλαυδία: Ναι, και ομολογώ έμεινα κατάπληκτη από όσα άκουσα.

Αλεξέι: Κατάλαβα ότι αυτή η γυναίκα, αγαπούσε πραγματικά την Λίζα.

Κλαυδία: «Αν δεν ήταν το παιδάκι θα τον πετούσα έξω με τις κλωτσιές» ήταν η πρώτη κουβέντα που μου είπε. Τις νύχτες λέει, επέστρεφε στο διαμέρισμα με παλιοθήλυκα. Η μικρή καταλάβαινε και αντιδρούσε. Εκείνος της φώναζε «αν μου καπνίσει θα γίνει η νέα σου μάνα» πλάνταζε στο κλάμα το κακόμοιρο.

Αλεξέι: Θα τον σκοτώσω.

Κλαυδία: Ένα βράδυ μια κοπέλα, μόλις είδε την Λίζα, έφυγε. Αυτός τη θεώρησε υπεύθυνη και άρχισε να φωνάζει «δεν είσαι κόρη μου, είσαι μια μπάσταρδη» βαλάντωσε το δόλιο. Μπορεί να είναι μικρή αλλά καταλαβαίνει.

Αλεξέι: Δεν θα βγει ζωντανός από τα χέρια μου.

Κλαυδία: Και το χειρότερο δεν στο είπα ακόμα.../

Αλεξέι: Δεν μπορεί να υπάρχει.../

Κλαυδία: Ανατριχιάζω μόνο που το σκέφτομαι. *(Παύση)* Μια μέρα συνέβη κάτι σοβαρό στο κτήριο, ένας ένοικος κρεμάστηκε. Έγινε μεγάλη φασαρία και όλοι τρέξαν να δουν. Η Λίζα ήταν μόνη της. Βγήκε στο διάδρομο και κοίταζε τον κρεμασμένο. Δεν άντεξε στο θέαμα και λιποθύμησε. Η ιδιοκτήτρια την πήρε στο διαμέρισμά της να την συνεφέρει, μόλις το έμαθε ο προκομένος για να την τιμωρήσει την μελάνιασε στις τσιμπιές. Δεν την βαρβάει ποτέ, μόνο την τσιμπάει με λύσσα το κτήνος.

Αλεξέι: Το κτήνος.

Κλαυδία: Μετά απ' αυτό, όταν ήθελε να την φοβερίσει, έδενε μια θηλιά, την περνούσε στο λαιμό του και της έλεγε «θα κρεμαστώ» εκείνο έλιωνε, μαζευτόταν, γινόταν μια στάλα, τον αγκάλιαζε και φώναζε «Συγγνώμη πατερούλη μου, δεν θα το ξανακάνω». Κανονικό μαρτύριο. Πόσο το λυπάμαι το καημένο.

Αλεξέι: *(Όση ώρα ακούσει την Κλαυδία βηματίζει, κρατάει ένα κουταλάκι του τσαγιού το οποίο λυγίζει. Το πετάει κάτω και το πατάει σαν να λιώνει σκουλήρι.)* Παιρνω όρκο αυτή τη στιγμή. Θα τον πνίξω. Θα τον πνίξω και θα τον ρίξω να τον φάνε τα σκυλιά.

Κλαυδία: Μου είπε πολλά ακόμα.

Αλεξέι: Δεν θέλω ν' ακούσω τίποτα άλλο. *(Παίρνει το σακάκι του το φοράει βιαστικά)*

Κλαυδία: Στάσου. Που πας;

Αλεξέι: Φεύγει. Χωρίς αντίο.

Στιγμαίο Σκοτάδι.

Μία εβδομάδα μετά

Ακούγονται παιδικές φωνές.

Κλαυδία: *(Στην άκρη της βεράντας χαιρετάει)* Στο καλό γιατρέ. Παιδιά! Μη φωνάζετε!

Αλεξέι: Πιστεύεις στ' αλήθεια ότι θα συνέλθει;

Κλαυδία: Τώρα είναι στα χέρια μου, οχτώ παιδιά έχω μεγαλώσει.

Αλεξέι: Αν πάθει κάτι δεν θα το αντέξω.

Κλαυδία: Τον άκουσες το γιατρό, είναι θέμα χρόνου, τα φάρμακα, το καλό φαγητό και η εξοχή κάνουν θαύματα.

Αλεξέι: Θα τρελαθώ. Αλήθεια σου λέω.

Κλαυδία: Σσςς! Μη βάζεις κακό με το νου σου καλέ μου.

Αλεξέι: Αυτό που λείπει από τη Λίζα είναι αγάπη. Θα της δώσω όση κουβαλάω μέσα μου. Όση δεν έδειξα ποτέ σε κανέναν.

Κλαυδία: Θα αρχίσω να ζηλεύω.

Αλεξέι: Ανοησίες.

Κλαυδία: Παραδέξου το επιτέλους! Είναι κόρη σου.

Αλεξέι: Όσο την κοιτάζω η υποψία γίνεται βεβαιότητα.

Κλαυδία: Έχει τα μάτια σου. Αυτό το βαθύ μπλε κι η φυσική ευγένεια που έχει το βλέμμα της.../

Αλεξέι: Είναι ίδια η μάνα της. Μόνο που τα μάτια της Νατάλια ήταν σκληρά κι όταν θύμωνε γινότουσαν ίδια με γρανίτη.

Κλαυδία: Πως αλλάζει η όψη σου όταν μιλάς για μανά και κόρη;

Αλεξέι: Όσο ήμουν στο δωμάτιο μαζί της, της κρατούσα το χεράκι, μικρό, αδύναμο, μα ένοιωθα να κρατάω τον κόσμο όλο.

Κλαυδία: Τι λέγατε τόση ώρα;

Αλεξέι: Ήθελε να ακούσει ιστορίες από τον καιρό που βρισκόμουν φιλοξενούμενος σπίτι τους. Της διηγήθηκα για τότε που η μαμά της έδινε δεξιώσεις και γέμιζε το σαλόνι τους με αριστοκράτες και πριγκίπισσες.

Κλαυδία: Τα κορίτσια τρελαίνονται να ακούνε για πριγκίπισσες...

Αλεξέι: Έπρεπε να βλεπες πως κάρφωσε τα ματάκια της στα δικά μου. Έπειτα με ρώτησε γιατί δεν έμεινα κοντά τους να της λέω ιστορίες τα βράδια κι εγώ ήθελα τόσο πολύ να τη σφίξω πάνω μου, όμως φοβήθηκα μην προδοθώ.

Κλαυδία: Αχ αυτό το Τσάριονγιε Σελό! Πήγες να διεκδικήσεις μια κληρονομιά και βρέθηκες με κληρονόμο. (Γελάει.)

Αλεξέι: Στην πανσιόν, τη στιγμή που πρωτοαντίκρισα τη μικρή κατάλαβα πως είναι κόρη μου. Τώρα ο σκοπός της ζωής μου είναι να την κρατήσω κοντά

μου. Αφού δεν μπόρεσα να έχω τη Νατάλια παρηγορούμαι με την ιδέα ότι θα έχω τη Λίζα.

Κλαυδία: Πω πω παραφορά! (γελάει)

Αλεξέι: Δεν είναι αστείο.

Κλαυδία: Ίσα – ίσα δεν αστειεύομαι καθόλου. Πως σκέφτεσαι να την κρατήσεις κοντά σου; Εννοώ πως θα πείσεις τον Τρουσότσι να σου την αφήσει;

Αλεξέι: Αν ενώσουμε τις δυνάμεις μας; Αν τον πείσουμε να μείνει για λίγο καιρό ακόμα μαζί σας στην έπαυλη.../

Κλαυδία: Θέλεις να γίνουμε συνένοχοι σ' αυτή την ιστορία;

Αλεξέι: (Κοφτά.) Ναι.

Κλαυδία: Μα είναι δυνατόν να φύγει χωρίς τη Λίζα;

Αλεξέι: Έστω προσωρινά, για το καλοκαίρι.

Κλαυδία: Δεν νομίζω να το δεχτεί.

Αλεξέι: Εγώ πάλι είμαι σίγουρος ότι θα πετάξει το καπέλο με το πένθος από τη χαρά του, όπως ακριβώς τη μέρα που του ζήτησα να την φέρω εδώ.

Κλαυδία: Έχεις ενθουσιαστεί και σου φαίνονται όλα ρόδινα.

Αλεξέι: Καθόλου. Δεν το βλέπεις και μόνη σου; Η Λίζα είναι μια βδομάδα εδώ και δεν έχει έρθει να την δει ακόμα. Άφαντος. Σαν να άνοιξε η γη και τον κατάπιε.

Κλαυδία: Αυτή του η εξαφάνιση μπορεί να θέλει να υποδηλώσει κάτι άλλο.

Αλεξέι: Δεν με νοιάζει για κείνον τον κανάγια. Αυτή τη στιγμή η Λίζα έχει γίνει ο σκοπός της ζωή μου. Ποτέ πριν δεν είχα νιώσει κάτι παρόμοιο.

Κλαυδία: Θα σε ξαναρωτήσω. Είσαι σίγουρος ότι Οοο... πατέρας δεν έχει καταλάβει τίποτα;

Αλεξέι: (Μένει σκεφτικός) Τώρα που το λες... μπορεί και να ξέρει. Ίσως. (Παύση) Σωστά. (βηματίζει) Έτσι δικαιολογείται και η επίσκεψή του άγρια χαράματα. (Παύση) Όμως πρέπει να μάθω τι ακριβώς γνωρίζει.

Κλαυδία: Όταν τον ξανασυναντήσεις κοίτα να τον ψαρέψεις.

Αλεξέι: Αυτό θα κάνω.

Κλαυδία: Πρόσεξε μην καταλάβει τις προθέσεις σου. Σε τέτοιες περιπτώσεις οι γυναίκες ξέρουν πως να πείθουν τους άντρες τους. Αν όντως είναι Αιώνιος Σύζυγος και άγγελος Κυρίου να κατέβαινε από τον ουρανό αυτός θα πίστευε τη Νατάλια.

Αλεξέι: *(χτυπάει το μέτωπό του)* Λες να προδόθηκα μονάχος μου;

Κλαυδία: *ανασηκώνει τους ώμους της*

Αλεξέι: Ήμουν θυμωμένος μαζί του και η συμπεριφορά μου ήταν απαίσια.

Κλαυδία: Δεν σε καταλαβαίνω.

Αλεξέι: Όταν ήρθε σπίτι μου είχε ένα ύφος, σαν να μου έλεγε γνωρίζω αυτόν που με ατίμασε. Βέβαια... Αλλιώς δεν θα ερχόταν, *(Γιούση)* φαινόταν πιωμένος. Ήπια για να οπλιστεί με θάρρος να το ξεστομίσει, αλλά πάλι δεν κατάφερε να μου το πει κατάμουτρα. Έτσι άφησε να εννοηθεί πως ξέρει για την ατιμία και από που προήλθε.

Κλαυδία: Να φανταστώ ότι παρασύρθηκες και φέρθηκες επιπόλαια;

Αλεξέι: Ακόμα χειρότερα.

Κλαυδία: Ξέρεις τι θα κάνεις; Θα τον καλοπιάσεις. Κάντον να πιστέψει ότι είσαι ο καλύτερός του φίλος.

Αλεξέι: Αποκλείεται.

Κλαυδία: Άκουσέ με. Για να πούμε του στραβού το δίκιο, όλα τα άδικο βαρύνουν εσένα. Σε φιλοξένησε, του πήρες τη γυναίκα και μεγαλώνει την κόρη σου για δική του.

Αλεξέι: *(μένει σιωπηλός)* Και όχι μόνο αυτό. *(Η φωνή του σπάει)* Είμαι ένας ελεεινός, ένας τιποτένιος. Μου δάνεισε χρήματα, τέσσερις χιλιάδες ρούβλια και όταν πήγα να του τα επιστρέψω δεν τα δέχτηκε, μου είπε ότι ήταν χαρά του που εξυπηρέτησε ένα φίλο.

Κλαυδία: Ο τύπος είναι αφελής, μοιάζει να κοιμάται τον ύπνο του δικαίου.

Αλεξέι: Καταλαβαίνεις; Καταδέχτηκα να πάρω και τα λεφτά του. Είμαι ένα κάθαρμα.

Κλαυδία: Είσαι. *(Παύση)* Αλλά πρόσεξε γιατί σ' αυτή την ιστορία υπάρχουν ακόμα πράγματα αξεδιάλυτα. Πρέπει να φερθείς με διπλωματία, *(Παύση)* αυτή τη στιγμή είσαι πολύ ευάλωτος. *(Παύση)* Δεν σου κρύβω πως φοβάμαι για σένα.

Σκοτάδι.

4^η Σκηνή

Στο σπίτι του Αλεξέι

Αλεξέι: Που χαθήκατε τόσες μέρες;

Πάβελ: Σας έλειψα;

Αλεξέι: Φοβήθηκα μήπως σας συνέβη τίποτα σοβαρό.

Πάβελ: Μάλιστα μου συνέβη. Αλλά εσείς από που κι ως που τόσο ενδιαφέρον;

Αλεξέι: Η Λίζα. Θέλω να πω, οι Προγορόελτσεβ και τα παιδιά τους, την Λίζα την περιβάλανε με πολύ αγάπη, ιδιαίτερα η Κλαυδία Πετρόβνα δεν την ξεχωρίζει από τις κόρες της, αλλά δεν της φτάνει, έχει ανάγκη να σας δει. Σας ζητάει.

Πάβελ: Θα πάω, αύριο, το δίχως άλλο. Το υπόσχομαι.

Αλεξέι: Η γνωριμία μαζί τους θα ωφελήσει και σας, δεν ξέρετε τι καλός και πόσο μεγάλης επιρροής άνθρωπος είναι ο... *(Παύση)* Με ακούτε;

Πάβελ: Ο Στεπάν Μπαγαούτοβ κάνει παράξενες φάρσες...

Αλεξέι: Εγώ σας μιλάω.../

Πάβελ: Αυτό ομολογώ δεν το περίμενα.

Αλεξέι: Πάλι δεν σας δέχτηκε;

Πάβελ: Όχι αυτή τη φορά με δέχτηκαν. Μόνο που ο κομφότατος αυτός νέος... *(Παύση)*

Αλεξέι: Μη μου πείτε; Την κοπάνησε από την πίσω πόρτα. *(Γελάει.)*

Πάβελ: Είναι νεκρός.

Αλεξέι: Τι;

Πάβελ: Πέθανε. Και δεν πρόλαβα να του μιλήσω. Εγώ, που ίσως αυτό το ταξίδι... δηλαδή, μπορεί... ίσως... μόνο για χάρη του να ήρθα στην Πετρούπολη.

Αλεξέι: Μα γιατί θυμώνετε; Δεν το 'κανε επίτηδες.

Πάβελ: Ίσα- ίσα, από τη λύπη μου τα λέω. Ο Στεπάν ήταν ένας ανεικτίμητος φίλος... *(χαχανίζει... κάνει κέρατα με τα δάκτυλά του.)*

Αλεξέι: Τι σημαίνει αυτό;

Πάβελ: Τα κέρατα; Ότι είμαι;... Ήμουν;... Με είχε κάνει κερατά τέλος πάντων.

Αλεξέι: Πώς; Και το λέτε έτσι; Χαρά στο κουράγιο σας.

Πάβελ: Δε έχω καθόλου. Κεράστε με κάτι σας παρακαλώ.

Αλεξέι: Βεβαίως. Σαμπάνια;

Πάβελ: Πιστεύεται πως πρέπει να γιορτάσω το γεγονός;

Αλεξέι: Όχι. Απλά βρίσκω ότι δεν είναι ακόμα ώρα για βότκα.

Πάβελ: Τώρα εσείς είστε ο μοναδικός μου φίλος. Πάει ο Στεπάν. Δεν φαντάζεστε πόσο λυπάμαι.

Αλεξέι: *(Παίρνει σαμπάνια από ένα ντουλάπι και την ακουμπάει στο τραπέζι μαζί με ένα ποτήρι)* Κανονικά θα έπρεπε να χαιρέσετε που πέθανε ο άνθρωπος που πρόσβαλε την τιμή σας.

Πάβελ: Γιατί να χαιρόμαι; Ο νεκρός εχθρός είναι καλός, αλλά ο ζωντανός είναι ακόμα καλύτερος.

Αλεξέι: Μα τον βλέπατε ζωντανό πέντε χρόνια.

Πάβελ: Ναι αλλά τότε δεν ήξερα.

Αλεξέι: Σοβαρά; Δεν ξέρατε τίποτα;

Πάβελ: Λέτε να το ξερα και να τον κρατάγα σπίτι μου; Για τι άνθρωπο με περνάτε; *(Χτυπάει με λύσσα τη γροθιά στο τραπέζι.)*

Αλεξέι: *(Ανοίγει την σαμπάνια και την αφήνει. Ψύχραιμα).* Με αφήνει παγερά αδιάφορο αν ξέρατε ή όχι. Αυτό που δεν μπορώ να καταλάβω είναι γιατί διαλέξατε εμένα να εξομολογηθείτε τα μυστικά σας.

Πάβελ: Ομολογήστε το αγαπητέ Αλεξέι! Κάθε άλλο παρά αδιάφορο σας είναι. Ομολογήστε το! Όλα αυτά σας κεντρίζουν φοβερά το ενδιαφέρον, και θα σας κακοφαινόταν αν έφευγα χωρίς να σας εξηγήσω τίποτα.

Αλεξέι: Κι όμως, κάνετε λάθος. Δεν θα με δυσχερατούσατε καθόλου.

Πάβελ: Δεν φέρατε ποτήρι για σας. Να κάνουμε μια πρόποση *(Γεμίζει το ποτήρι σαμπάνια, το υψώνει)* Εις υγείαν του μακαριστού φίλου Στεπάν Μπαγαούτοβ.

Αλεξέι: Δεν πίνω σε τέτοια πρόποση.

Πάβελ: Γιατί; Η προποσούλα μου είναι θαύμα.

Αλεξέι: Είστε ήδη μεθυσμένος.

Πάβελ: Έχω πει λιγάκι. Όμως γιατί λέτε ότι δεν στεναχωρήθηκα;

Αλεξέι: Σας είδα πόσο συντετριμμένος ήσασταν όταν μου μιλούσατε για το θάνατο της Νατάλια.../

Πάβελ: *(πετάγεται από την πολυθρόνα)* Και ποιος σας είπε ότι δεν είμαι αυτή τη στιγμή;

Αλεξέι: Δεν το δείχνετε. *(Παύση)* Ίσως να γελιέστε σχετικά με... την Νατάλια και τον Μπαγαούτοβ. Αυτό που είπατε πριν είναι πολύ βαριά κατηγορία.

Πάβελ: Είναι βεβαιότητα.

Αλεξέι: Μα πως;

Πάβελ: Θέλετε να μάθετε πως το ξέρω;

Αλεξέι: Μου είναι αδιάφορο.

Πάβελ: Είναι φανερό! Φλέγεστε από επιθυμία!

Αλεξέι: Σας ξαναλέω.../

Πάβελ: Δεν πειράζει, θα σας εξηγήσω αμέσως *(Παύση)* Δώστε μου ένα τσιγαράκι.

Αλεξέι: *(Του προσφέρει.)* Ορίστε.

Πάβελ: Έχω πάρει την κάτω βόλτα από τον Μάρτιο... *(Το ανάβει.)* Όπως ξέρετε αγαπητέ Αλεξέι, η φθίση είναι περίεργη αρρώστια. Τις περισσότερες φορές ο φθισικός πεθαίνει χωρίς να το πάρει είδηση. Για να καταλάβετε η Νατάλια πέντε ώρες πριν πεθάνει κανόνιζε να πάει στη γιορτή της θείας της που έμενε 40 βέρστια μακριά.

Αλεξέι: Τι μου λέτε; Ένοιωθε τόσο δυνατή ώστε να κάνει ταξίδι τεσσάρων ωρών με το αμάξι;

Πάβελ: Ακριβώς. Δεν πρόλαβε να προετοιμαστεί, δεν φανταζόταν το μοιραίο. Να σκεφτείτε η κασετίνα έμεινε πάνω στο γραφείο της.

Αλεξέι: Δεν σας καταλαβαίνω.

Πάβελ: Η μαύρη κασετίνα, με τα ασημένια και φιλντισένια σκαλισματα. Ξέρετε;

Αλεξέι: Δεν.../

Πάβελ: Αυτήν που αρχειοθετούσε την αλληλογραφία της... Θυμάστε να την κρατάει κάθε πρόσκληση και κάθε επιστολή που αντάλλασσε.

Αλεξέι: Ναι, πως...

Πάβελ: Τις ταξινομούσε με χρονολογική σειρά και ανά κατηγορία. Ήταν πολύ σχολαστική. Αυτό που μου έκανε εντύπωση είναι ότι μέσα στην ίδια κασετίνα φύλαγε και την ερωτική της αλληλογραφία. Την είχε κρύψει βέβαια προσεκτικά στο κάτω μέρος. Σε ένα μυστικό χώρισμα.

Αλεξέι: Μυστικό χώρισμα;

Πάβελ: Η κασετίνα ήταν περίτεχνα φτιαγμένη, είχε διπλό πάτο. Το ανακάλυψα τυχαία από την άκρη μιας κορδέλα που εξέιχε λίγο. Φαίνεται τις μέρες της αρρώστιας ήθελε να είχε ωραίες αναμνήσεις και ξαναδιάβαζε τις επιστολές του αγαπητικού της, αλλά αυτή η ακρίτσα της κορδέλας την πρόδωσε.

Αλεξέι: Μιλάτε για την κασετίνα από έβανο της γιαγιάς της; Αυτή που βρισκόταν στο σεικρετέρ του σαλονιού;

Πάβελ: Μάλιστα. Αυτή μου φανέρωσε όλα της τα μυστικά. Ξέρετε ο Μπαγαούτοβ είχε ρομαντική ψυχή και μεγάλη κλίση στη φιλολογία. Μέχρι να βέλα δημοσίευσε στην εφημερίδα με αφιέρωση, στη Ν. Απίθανα ευχάριστη κεραμίδα για ένα σύζυγο. Τι λέτε κι εσείς;

Αλεξέι: *Μένει σιωπηλός, δείχνει βυθισμένος στις σκέψεις του.*

Πάβελ: Γιατί δεν απαντάτε;

Αλεξέι: Σε ποιο πράγμα;

Πάβελ: Στην ερωτησούλα που σας έκανα.

Αλεξέι: Ποια ερώτηση;

Πάβελ: Σχετικά με τα ευχάριστα συναισθήματα του συζύγου που ανοίγει την κασετίνα.

Αλεξέι: *(Σηκώνεται. Βηματίζει.)* Και τι με νοιάζει εμένα;

Πάβελ: Μέσα σας θα σιέφτεστε «Μα τόση περηφάνια πια, που είναι κερατάς»;

Αλεξέι: Δεν σιέφτηκα τίποτα τέτοιο. Απεναντίας βρίσκω ότι αναστατωθήκατε πάρα πολύ με το θάνατο αυτού που πρόσβαλε την τιμή σας. Τώρα όμως κατάλαβα γιατί θέλατε τόσο πολύ να ζούσε ο Μαγαούτοβ.

Πάβελ: Για ποιο λόγο νομίζεται;

Αλεξέι: Μα για να τον καλέσετε σε μονομαχία. Αυτό θα έκανε κάθε καθώς πρέπει κύριος.

Πάβελ: Ααα, δεν είμαι από αυτούς.

Αλεξέι: Τότε; Που να πάρει ο διάολος γιατί θέλατε να είναι ζωντανός ο Στεπάν;

Πάβελ: Έτσι για να τον καμαρώνω. Ίσως να πίνουμε και κανένα μπουκαλάκι Γαλλικό κονιάκ μαζί.

Αλεξέι: Δεν θα καθόταν να πει μαζί σας;

Πάβελ: Εσείς γιατί πίνετε;

Αλεξέι: Δεν ήπια.

Πάβελ: Από που αυτή η ξαφνική περηφάνια;

Αλεξέι: Τελικά είστε σκληρός τύπος. (Γελάει) Και 'γω... που σας περνούσα για Αιώνιο σύζυγο.

Πάβελ: Αιώνιο σύζυγο; Τι εννοείτε;

Αλεξέι: Που να σας εξηγώ!

Πάβελ: Σας παρακαλώ.../

Αλεξέι: (Θυμωμένα) Φτάνει. Φτάνει πια. Είναι ώρα να πηγαίνετε.

Πάβελ: Όχι! Δεν φεύγω! Παραδέχομαι ότι σας σκότισα με τα δικά μου. Όμως... όμως πρέπει πρώτα να πιούμε εμείς οι δύο ένα ποτηράκι και μετά θα φύγω.

Αλεξέι: Πάβελ Παύλοβιτς μπορείτε να πάτε στο διάολο (υψώνει την ένταση) αυτή τη στιγμή;

Πάβελ: Μπορώ. Αλλά πρώτα θα πιούμε. Σας παρακαλώ μη μου το αρνείστε.

Αλεξέι: Έστω. *(Πιάνει την σαμπάνια είναι σχεδόν άδεια. Φέρνει βότκα και μικρά ποτήρια, σερβίρει, τσουγκρίζουν και πίνουν.)*

Πάβελ: Αχ! *(Τον κοιτάζει επίμονα και του χαμογελάει)*

Αλεξέι: Λοιπόν σας την έκανα τη χάρη. Τι άλλο θέλετε; Γιατί με κοιτάτε έτσι που να πάρει οργή; Με κοροϊδεύετε;

Πάβελ: Σας παρακαλώ. Μη φωνάζετε. Αν ξέρατε τι είστε για μένα! *(Αρπάζει το χέρι και του το φιλάει)* Να τι είστε! Ένας πραγματικός φίλος. Και τώρα μπορώ να πάω γραμμή στο γεροδιάολο!

Αλεξέι: Σταθείτε! Μην ξεχάσετε αύριο, σας περιμένει η Λίζα.

Πάβελ: Το δίχως άλλο.

Αλεξέι: Και μην ξεχάσετε να τους ευχαριστήσετε.../

Πάβελ: Οπωσδήποτε. Ξέρετε πόσο αγαπούσα τη Λίζα; Πόσο την αγαπάω δηλαδή.

Αλεξέι: Ελπίζω.

Πάβελ: Αυτά όμως αύριο. Τώρα θέλω κάτι από σας, κάτι που να μου φανερώνει ξεκάθαρα τι φίλος είστε.

Αλεξέι: *Τον κοιτάζει*

Πάβελ: Φιλήστε με. Φιλήστε με Αλεξέι Ιβάνοβιτς.

Αλεξέι: Είστε μεθυσμένος.

Πάβελ: Ναι είμαι. Όμως σας παρακαλώ φιλήστε με.

Αλεξέι: *Τον κοιτάζει. Σκύβει και τον φιλάει στο στόμα*

Πάβελ: Ε τώρα πιά... Τώρα πια... ξέρετε σκεφτόμουν... Μήπως κι αυτός; Αν είναι κι αυτός, τότε ποιον να πιστέψω; Μόλις τώρα μου αποδείξατε τι φίλος είστε για μένα! Είστε Φίλος Καρδιάς. *(Παίρνει το καπέλο του και φεύγει).*

Αλεξέι: *(Μόλις κλείνει η πόρτα.)* Αϊ σιχτίρ! Ένα μεθυσμένος καρραγκιόζης είσαι, τίποτα άλλο, ένας Καρραγκιόζης. *(Σκουπίζει με μανία το στόμα του.)*

Σκοτάδι

5^η Σκηνή

*Ο Αλεξέι πενθεί την Λίζα, απαγγέλει αποσπάσματα από την «νεκρώσιμη ακολουθία».
Στο τέλος της σκηνής από τους «Χαιρετισμούς»*

«Επεπόθησεν η ψυχή μου του επιθυμήσαι τα κρίματά σου εν παντί καιρώ.

Ενύσταξεν η ψυχή μου από ακηδίας.

Κλίνον την καρδιά μου εις τα μαρτύριά Σου.

Σός είμι εγώ, σώσον με».

Κλαυδία: Σώπα αγαπημένε μου, σώπασε.

Αλεξέι: Πνίγομαι, το καταλαβαίνεις; Πνίγομαι.

Κλαυδία: Θα πάθεις τίποτα.

Αλεξέι: Πως είναι δυνατόν να είναι τόσο άπληστος ο Θεός;

Κλαυδία: Σε παρακαλώ, μη γίνεσαι βλάσφημος.

Αλεξέι: Γιατί μου την έκλεψε; Μου στέρησε ότι πολυτιμότερο είχα σ' αυτή την άσκοπη ζωή.

Κλαυδία: Άγνωσται αι βουλαί του Κυρίου.

Αλεξέι: Το 'ξερα. Το 'βλεπα. Μέρα με τη μέρα την έχανα.

Κλαυδία: Προχθές ήταν απύρετη και έφαγε όλη τη σούπα της.

Αλεξέι: Ήταν ευδιάθετη... μου χαμογελούσε και άστραφτε το μουτράκι της.
Προς στιγμήν σκέφτηκα «θα γίνει καλά» όμως.../

Κλαυδία: Χειροτέρεψε εντελώς ξαφνικά.../

Αλεξέι: και αντί να βρίσκομαι μαζί της τις τελευταίες ώρες έψαχνα στα καταγώγια τον Τρουσότσι με την ελπίδα ότι αν τον έβλεπε... ίσως γινόταν καλά...

Κλαυδία: Δεν φταις εσύ Αλεξέι, έκανες το χρέος σου με το παραπάνω.

Αλεξέι: Κι αυτός ο άθλιος... άνοιξε η γη και τον κατάπιε.

Κλαυδία: Στην πανσιόν τι σου είπαν;

Αλεξέι: Ότι είχαν τρεις μέρες να τον δουν και τα κορίτσια στα σπίτια, με έστελναν η μια στην άλλη.

Κλαυδία: Πρέπει όμως να τον βρούμε να τον ενημερώσουμε. Δεν μπορεί να γίνει η κηδεία κι αυτός να απουσιάζει.

Αλεξέι: Το ξέρω. Του έχω αφήσει ένα σωρό μηνύματα γραπτά και προφορικά. Στην κυρία της πανσιόν τόνισα ότι η Λίζα δεν θ' αντέξει. *(Ξεσπάει σε λυγμούς.)* «Της φωνής μου άκουσον Κύριε κατά το έλεος σου».

Κλαυδία: *(Τον χαιδεύει στον ώμο.)* Σσσσ

Αλεξέι: Πέθανε χωρίς να μάθει πόσο πολύ την αγαπούσα.

Κλαυδία: Ένωσε την αγάπη σου. Τα παιδιά καταλαβαίνουν δίχως λόγια.

Αλεξέι: Εμφανίστηκε ξαφνικά και έγινε ο σκοπός της ύπαρξής μου. Σου ορκίζομαι, αυτό το υπέροχο πλάσμα θα το ανέτρεφα με στοργή και αγάπη. Θα της έδειχνα διαρκώς, με κάθε τρόπο, την αγάπη μου. Θα έβρισκε νόημα η ανώφελη ζωή μου. Θα έπαυα να είμαι ένας άσωτος αργόσχολος και ίσως τότε να συγχωρούσα τον εαυτό μου για τα χρόνια που ξόδεψα.

Κλαυδία: Καλέ μου είσαι ένας υπέροχος άνθρωπος και θα γινόσουν εξαιρετικός πατέρας, σταμάτα να μέμφεσαι τον εαυτό σου.

Αλεξέι: «Εκλίνα την καρδιά μου, του ποιήσαι τα δικαιώματά Σου εις τον αιώνα δι ανταμείψιν».

Κλαυδία: Μην το λες αυτό, βλέπω τα παιδιά μου πως τρέχουν γύρω σου, πως σε αγκαλιάζουν μόλις εμφανίζεσαι.

Αλεξέι: «Αι χείρες Σου εποίησαν με και έπλασάν με».

Κλαυδία: Πολλές φορές έχω σκεφτεί πόσο ωραίο θα ήταν, *(Παύση)* να είχες δώσει ζωή *(Παύση)* να ήταν αίμα από το αίμα σου *(Παύση)* ένα από τα παιδιά μου *(Παύση)* θα ήθελα κάποιο απ' όλα να έχει τα μάτια σου. *(Τον φιλάει στο στόμα, ο Αλεξέι αιφνιδιάζεται.)*

Κλαυδία: Ακόμα σε σκέφτομαι, *(Παύση)* καμιά φορά.

Αλεξέι: Τώρα πια είσαι κυρία Προγορέλτσεβ.

Κλαυδία: Δεν είπα το αντίθετο.

Αλεξέι: Συναντηθήκαμε νωρίς.

Κλαυδία: Θα άλλαζε κάτι;

Αλεξέι: Ποιος ξέρει; Πριν από είκοσι χρόνια ήμουν φοιτητής...

Κλαυδία: Και 'γω μια όμορφη δεσποινίδα που μόλις είχε τελειώσει το γυμνάσιο.

Αλεξέι: Δεν σου έφτανε ο έρωτάς μου για σένα, έψαχνες να παντρευτείς.

Κλαυδία: Είσαι ο πρώτος μου έρωτας. Ήσουν πανώριος, παράφορος και κωμικός.

Αλεξέι: Ήμουν αστείος;

Κλαυδία: Με έκανες και γέλαγα, όμως χρειαζόμουν έναν άντρα, τον άντρα που είσαι τώρα, όχι το παιδί που ήσουν τότε.

Αλεξέι: Τι σημασία έχει πια;

Κλαυδία: Καμία. Τώρα όλα έχουν κατασταλάξει, η φίλια μας, εσύ... Είσαι πολύ σημαντικός για μένα.

Αλεξέι: Τώρα εμείς έχουμε μια φωτεινή φίλια και τον άντρα σου τον αισθάνομαι πιο κοντά κι από αδερφό.

Κλαυδία: Ίσως είναι καλύτερα έτσι.

Αλεξέι: Το σπίτι σας για μένα, είναι μια συγγενική φωλιά.

Κλαυδία: Μου αρέσει που όταν μπαίνεις εδώ μεταμορφώνεσαι, είσαι τόσο καλός με τα παιδιά, μαζί τους γίνεσαι απλός, αφελής, τα νταντεύεις, τους κάνεις όλα τα χατίρια.

Αλεξέι: Ωρες – ώρες απορώ πως με ανέχεσαι ακόμα; Πως δεν μ' έχεις σιχαθεί; Σε σένα ανοίγω την ψυχή μου, παραδέχομαι τα κουσούρια μου και εξομολογούμαι όλες της αμαρτίες μου.

Κλαυδία: Ακριβέ μου, έχεις δίκιο είναι μεγάλη ευτυχία που από το αίσθημά μας, ό,τι έχει απομείνει, είναι αυτή η ζεστασιά και το ξεχωριστό φως.

Αλεξέι: Το έχω πει πολλές φορές και δεν παίρνετε τα λόγια μου στα σοβαρά, όμως για πολύ λίγο καιρό ακόμα θα κάνω κοσμική ζωή, μετά θα έρθω να μείνω κοντά σας, για πάντα.

Κλαυδία: Καλά, καλά.

Μια φωνή καλεί την Κλαυδία. Εκείνη σηκώνεται πηγαίνει στην άκρη της σκηνής επιστρέφει με ένα φάκελο.

Κλαυδία: Άλλο πάλι και τούτο.

Αλεξέι: Τι είναι;

Κλαυδία: Από τον Τρουσότσι. *(Κοιτάζει το φάκελο.)*

Αλεξέι: Άντε λοιπόν, άνοιξέ τον.

Κλαυδία: Χρήματα. Και μια επιστολή.

Αλεξέι: Τι λέει;

Κλαυδία: Στάσου ντε. *(Διαβάζει.)* Αγαπητή Κλαυδία Πέτροβνα. Ευχαριστώ θερμά την ειλαμπρότητά σας για την καλοσύνη και το ενδιαφέρον που επιδείξατε στην αγαπημένη μου Λίζα. Μονάχα ο Θεός μπορεί να ανταποδώσει την ευεργεσία την οποία επιτελέσατε. Μια σοβαρή αδιαθεσία δεν μου επέτρεψε να παρουσιαστώ αυτοπροσώπως για να κηδέψω την μονάκριβη κόρη μου, που υπεραγαπούσα. Στο φάκελο θα βρείτε τριακόσια ρούβλια για τα έξοδα της κηδείας, αλλά και για τα έξοδα που επωμισθήκατε κατά τη διάρκεια της ασθένειάς της. Αν κατά τύχη περισσέψουν χρήματα από το παραπάνω ποσό παρακαλώ πολύ όπως το χρησιμοποιήσετε για μνημόσυνο υπέρ αναπαύσεως της ψυχής της πολυαγαπημένης μου κόρης Ελισάβετ.

Αλεξέι: *(με θυμό)* Θα πάω να βρω τον φονιά και θα τον φέρω εδώ σηκωτό.

Κλαυδία: Είναι ανώφελο, αν ήθελε θα είχε έρθει τόσες μέρες.

Αλεξέι: *(Ξαναγυρίζει στο πένθος)* «Άγγελος πρωτοστάτης, ουρανόθεν επέμφθη».

Κλαυδία: Πως έμαθε για το θάνατό της; Εμείς δεν προλάβαμε να ειδοποιήσουμε.

Αλεξέι: Η σπιτονοικοκυρά της πανσιόν αγωνιούσε για την Λίζα, όσο έβλεπε ότι τον έφαχνα και δεν τον έβρισκα γινόταν όλο και πιο έξαλλη μαζί του.

Κλαυδία: Αυτή η γυναίκα είναι πολύ καλή, ίσως τον συμβούλεψε.

Αλεξέι: Του είχε πει ότι έπρεπε να έρθει σπίτι σας, σε περίπτωση που η μικρούλα πέθαινε δεν θα μπορούσαμε να θάψουμε το παιδί χωρίς τον πατέρα. Εκείνος της απάντησε επί λέξει «Να ψάξουν να βρουν τον ανθυπασπιστή του πυροβολικού εκείνος είναι ο πατέρας»

Κλαυδία: Ναι αλλά...

Αλεξέι: Ήταν σίγουρα μεθυσμένος, προφανώς κατάλαβε ότι η Λίζα, ήταν ήδη νεκρή. Έστειλε την επιστολή με τα χρήματα για να έχει ήσυχη τη συνειδήσή του. Πιστεύω από καθαρή σύμπτωση έφτασε τώρα.

Κλαυδία: Έτσι εξηγείται και το «Μια σοβαρή αδιαθεσία δεν μου επέτρεψε να παρουσιαστώ αυτοπροσώπως».

Αλεξέι: Και τώρα;

Κλαυδία: Τώρα θα τιμήσουμε τη νεκρή Λίζα, όπως της αξίζει και μετά θα δούμε.

Αλεξέι: Χαίρε, αστήρ εμφανίων τον Ήλιον.

Σκοτάδι

6^η σκηνή

Ο Αλεξέι βρίσκεται στο διαμέρισμά του, παίρνει πρωινό. Ακούγεται κουδούνι. Σηκώνεται απρόθυμα.

Αλεξέι: Τι γυρεύετε εδώ; Νομίζω ό,τι είχαμε να πούμε εμείς οι δυο το είπαμε.

Πάβελ: Αγαπητέ, αγαπητέ Αλεξέι ηρεμίστε. Ας αφήσουμε το παρελθόν κι ας βάλουμε τη φιλία μας σε νέα βάση.

Αλεξέι: Μάλλον δεν καταλαβαίνετε από λόγια.

Πάβελ: Ήρθα να σας πάρω για μια βόλτα στην εξοχή.

Αλεξέι: Είστε ή παριστάνετε τον αφελή;

Πάβελ: Ακούστε με πρώτα και θα δείτε ότι έχω δικιο που θέλω να μοιραστώ τη χαρά μου μ ένα φίλο.

Αλεξέι: Χαρά; Έχουν περάσει μόνο λίγες μέρες από το θάνατο της Λίζας.

Πάβελ: Αλεξέι, Αλεξέι Ιβάνοβιτς, η ζωή συνεχίζεται. Και είναι ωραία, φιλε μου.

Αλεξέι: Μα την πίστη μου δεν σας καταλαβαίνω.

Πάβελ: Πήρα προαγωγή.../

Αλεξέι: Μπράβο.../

Πάβελ: Και παντρεύομαι.

Αλεξέι: Τι;

Πάβελ: Παντρεύομαι αγαπητέ μου.

Αλεξέι: Περάστε έξω αυτή τη στιγμή, δεν θέλω να ακούσω τίποτα.

Πάβελ: Και 'γω που νόμιζα πως είστε φίλος και θα χαιρόσασταν.

Αλεξέι: Είναι δυνατόν να είστε τόσο αναισθητος;

Πάβελ: Έτσι είναι η ζωή. Αφήστε με να σας εξηγήσω.

Αλεξέι: Έχουν περάσει τέσσερις μήνες από το θάνατο της Νατάλια και μόνο είκοσι μέρες από της Λίζας, που βρήκατε τη διάθεση για παντρολογήματα.

Πάβελ: Μερικά πράγματα απλά συμβαίνουν.

Αλεξέι: *Κλείνει τα μάτια και τα αυτιά του*

Πάβελ: *(Μιλάει γρήγορα)* Θυμάστε τον Ζαχλιεμπίνιν τον Κρατικό Σύμβουλο; Γνωρίζομαστε από παλιά είχαμε υπηρετήσει μαζί, γνώριζε την Νατάλια, ξέρει καλά τον τρόπο ζωής μου και τι άνθρωπος είμαι. *(Παίρνει βαθιά ανάσα συνεχίζει κανονικά)* Έχει έξι κόρες, όλες σε ηλικία γάμου, η μια πιο όμορφη από την άλλη, η μεγάλη είναι είκοσι τεσσάρων χρονών.../

Αλεξέι: Έχει δηλαδή τα μισά σας χρόνια.

Πάβελ: Αφήστε με να ολοκληρώσω. Δεν λέω ο ίδιος έχει ένα καλό μισθό αλλά δεν έχει περιουσία, αν πάθει κάτι τι θα γίνουν τόσα κορίτσια και όλα σε ηλικία γάμου;

Αλεξέι: Το παμε...

Πάβελ: Συμφωνήσαμε με τον ίδιο και την κυρία του, να πάρω την μία, να τους ελαφρύνω οικονομικώς και αναντίρρητα θα προσφέρω κάποια προίκα.

Αλεξέι: Η κοπέλα το δέχτηκε;

Πάβελ: Δεν της το έχουν πει ακόμα. Γι' αυτό σας θέλω να πάμε μαζί ως εκεί. Θα φανεί πως έχω καθώς πρέπει φίλους στην Πετρούπολη, πως ο κύκλος μου είναι της ανώτερης τάξης. Εξάλλου ο ίδιος ο Ζαχλιεμπίνιν είναι αρμόδιος για την δικαστική σας υπόθεση. Αν με συνοδεύσετε μόνο κέρδος θα έχετε και που ξέρετε μπορεί να σας αρέσει και σας κάποια από τις μεγαλύτερες.

Αλεξέι: Μεγαλύτερες; Πριν λίγο δεν είπατε ότι θα την πάρετε εσείς.

Πάβελ: Μία είπα. Όχι την μεγαλύτερη. Την μικρότερη θα πάρω. Είναι δεκαπέντε.

Αλεξέι: Δεκαπέντε;

Πάβελ: Πηγαίνει στην τελευταία τάξη του Γυμνασίου

Αλεξέι: *(Τον αρπάζει από τα πέτα και τον κολλάει στον τοίχο)* Μα καλά δεν ντρέπεστε;

Πάβελ: Σταθείτε γιατί θυμώνετε;

Αλεξέι: *Τον αφήνει.*

Πάβελ: Μέχρι να τελειώσει το σχολείο θα έχει γίνει δεκάξι και θα έχει περάσει και ο χρόνος πένθους. Όλα βαίνουν καλώς.

Αλεξέι: Καλώς;

Πάβελ: Μια χαρά θα έλεγα.

Αλεξέι: Ποιος χαιρέται;

Πάβελ: Όλοι. Ακόμα κι εσείς. Και σεις θα βγείτε κερδισμένοι απ' αυτή την υπόθεση.

Αλεξέι: Εμένα μην με ανακατεύετε στις βρομοδουλειές σας.

Πάβελ: Μίλησα για εσάς στον πατέρα με απόλυτο σεβασμό. Τώρα που γνωρίζει ότι είμαστε φίλοι θα κάνει ό,τι περνάει από το χέρι του για να κερδίσετε την υπόθεσή που σας ανάγκασε να μείνετε καλοκαιριάτικα στην Πετρούπολη. Ο ίδιος με διαβεβαίωσε. Σας θυμάται και σας εκτιμά.

Αλεξέι: Πραγματικά είστε.../

Πάβελ: Ένας καλός φίλος αυτό είμαι.

Αλεξέι: Σοβαρά τώρα θέλετε να παντρευτείτε μια παιδούλα;

Πάβελ: Που σύντομα θα είναι γυναίκα.

Αλεξέι: Σταματήστε.

Πάβελ: Μα είναι ένα υπέροχο πλάσμα.

Αλεξέι: Εσείς;

Πάβελ: Κι εγώ. *(Παύση)* Μπορώ να της προσφέρω όσα ονειρεύεται μια γυναίκα. Έχω πια μία πολύ καλή θέση, χρήματα, περιουσία και μηδέν υποχρεώσεις. Επίσης έχω εσάς που γνωρίζετε προσωπικά τον Τολστόι και τον Κραμσκόι, θα με φέρετε σε επαφή έτσι δεν είναι.

Αλεξέι: Είστε απερίγραπτος.

Πάβελ: Φανταστείτε ποσό θα γοητευόταν η μικρή αν έφτιαχνε το πορτρέτο της ο Κραμσκόι.

Αλεξέι: Δηλαδή δεν είναι ακόμα αποφασισμένο.

Πάβελ: Όχι είναι.

Αλεξέι: Κι εκείνη δεν το ξέρει;

Πάβελ: Για τον τύπο κάνουν ότι δεν της έχουν πει τίποτα, αλλά είναι δυνατόν να μην το ξέρει; Άντε λοιπόν ετοιμαστείτε.

Αλεξέι: Τι δουλειά έχω εγώ μαζί σας;

Πάβελ: Σας παρακαλώ Αλεξέι Ιβάνοβιτς, ελάτε.

Αλεξέι: Όχι, όχι. μην επιμένετε.

Πάβελ: Με έχετε παρεξηγήσει. Ξέρω καλά ότι δεν πρόκειται να γίνουμε ποτέ φίλοι. Δεν είμαι τόσο ανόητος. Απλά σας το ζητώ για χάρη. Εξάλλου μεθαύριο φεύγω για πάντα.

Αλεξέι: Τι ακριβώς θέλετε;

Πάβελ: Το μόνο που ζητάω είναι να με συνοδεύσετε και όταν επιστρέψουμε θα σας αποκαλύψω τα πάντα.

Αλεξέι: Σαν τι το σημαντικό έχετε δα, που δεν ξέρω ήδη;

Πάβελ: Μην το λέτε, έχω Άσσους στο μανίκι μου.

Αλεξέι: Δεν δίνω μία, σας το έχω ξαναπεί.

Πάβελ: Εμπιστευθείτε με και δεν θα χάσετε.

Αλεξέι: *(σκεπτικός)* Μ' έχετε κουράσει αφάνταστα με τα καμώματά σας. *(βηματίζει στο σαλόνι, ανάβει τσιγάρο.)*

Πάβελ: Σας παρακαλώ. Σας ικετεύω.

Αλεξέι: *(Βάζει λίγη βότκα, χωρίς να του προσφέρει, κάθεται).* Μου φαίνεται θα 'ρθω. Όχι όμως για τους Ρηγάδες και τους Άσσους, μα για να συναντήσω με τον κύριο Ζαχλιεμπίνιν, μήπως μπορέσω να ξεδιαλύνω την υπόθεσή μου.

Πάβελ: *(Γεμάτος χαρά, μιλάει πάλι γρήγορα)* Αλήθεια; Σας ευχαριστώ. Σας ευχαριστώ πολύ. Ντυθείτε. Βάλτε, καταλαβαίνετε τώρα, τα καλά σας. Όπως μονάχα εσείς ξέρετε να ντύνεστε.

Ο Αλεξέι πηγαίνει να ντυθεί.

Πάβελ: *(Δυνατά)* Λέω να βγάλω το πένθος από το καπέλο.

Αλεξέι: *(ακούγεται η φωνή)* Όπως θέλετε.

Πάβελ: Εσείς τι λέτε;

Αλεξέι: Δεν έχω άποψη.

Πάβελ: Τι θα σκεφτούν όμως για μένα;

Αλεξέι: Τότε αφήστε το.

Πάβελ: Θα το βγάλω. *(Παύση).* Μπα θα το αφήσω.

Αλεξέι: Όπως προτιμάτε. *(Παύση).*

Μπαίνει ξανά στη σκηνή ο Αλεξέι.

Πάβελ: Μα, μα είστε καταπληκτικός, τι στυλ; Τι φινέτσα;

Αλεξέι: Σιωπή.

Πάβελ: Κάτω μας περιμένει το αμάξι, πρώτα θα κάνουμε μια στάση θέλω να με βοηθήσετε να αγοράσω ένα κόσμημα.

Αλεξέι: Τι κόσμημα;

Πάβελ: Διαμαντένιο. Τι άλλο. Θα της αγοράσω ολόκληρο σετ.

Αλεξέι: Η γνώμη μου είναι για αρχή να πάρετε ένα κομψό βραχιόλι, δεδομένης και της ηλικίας.

Πάβελ: Αυτό που με γοητεύει, είναι ότι πηγαίνει ακόμα σχολείο, ότι κρατάει μια σάκα γεμάτη τετράδια και πένες. Αχ! Το σημαντικό σ' εκείνη δεν είναι η ομορφιά της, αλλά η αθωότητά της. *(Παύση)* Οι έφηβες αγαπάνε τα δώρα έτσι δεν είναι;

Αλεξέι: Είναι παιδί και η ματιά της είναι αγνή, νομίζω θα εντυπωσιαστεί με ό,τι και να της προσφέρετε.

Πάβελ: Τελικά να το βγάλω το πένθος;

Αλεξέι: Σας είπα. Όπως θέλετε.

Πάβελ: *(Τραβάει το ξηλώνει.)* Το 'βγάλα. *(Το πετάει στο πάτωμα.)*

Σκοτάδι

Σκηνή 7^η

Ο Αλεξέι και ο Πάβελ επιστρέφουν από το σπίτι των Ζαχλιεμπίνιν είναι πολύ θυμωμένοι, προσπαθούν να μειώσουν ο ένας τον άλλον. Σε όλη τη διάρκεια, του πρώτου μέρους της σκηνή ακούγονται βροντές, όσο περνάει η ώρα δυναμώνουν και γίνονται συχνότερες.

Πάβελ: Σας συλλογίζομαι σαν έναν ευαίσθητο, ευγενικό άνθρωπο, με ανώτερη σκέψη. (Παύση) Θυμάστε; «Οι μεγάλες ιδέες προέρχονται περισσότερο από τη μεγάλη καρδιά και λιγότερο από το μεγάλο πνεύμα» εσείς το είπατε αυτό, τότε που μένατε μαζί μας.../

Αλεξέι: Φτάνει σας παρακαλώ. Δεν θέλω να φανώ καλύτερος από σας, αλλά... είστε ένα... άδαιο σακί, αυτό είστε. Το μόνο που έχετε μέσα σας είναι υποκρισία, κακίες και μικρότητες.

Πάβελ: Δεν σας επιτρέπω.

Αλεξέι: Προ ολίγου μου εξομολογηθήκατε ότι ο πραγματικός τάχα λόγος που επιμένατε τόσο πολύ να έρθω μαζί σας ήταν για να πλευρίσετε την αρραβωνιαστικιά σας.

Πάβελ: Έτσι είναι.

Αλεξέι: Με θέλατε μαζί σας για να μου κάνετε επίδειξη, να μου πείτε «αυτό το υπέροχο πλάσμα θα γίνει δικό μου»

Πάβελ: Κάνετε λάθος, επιθυμούσα να συμφιλιθώ μαζί σας, αλλά εσείς Αλεξέι Ιβάνοβιτς, με ταπεινώσατε.

Αλεξέι: Εγώ σας ταπείνωσα; Ήταν τόσο γελοία η συμπεριφορά σας, που το καταφέρατε μονάχος σας (Παύση) καλά δεν ντραπήκατε;

Πάβελ: Με εξευτελίσατε και έχετε το θράσος να με αποκαλείται γελοίο; Εσείς είστε η αιτία που ήρθα σε τόσο δύσκολη θέση.

Αλεξέι: Δεν χρειαζόταν η δική μου παρεμβάση.

Πάβελ: Έγινε κουρέλι η υπόληψη μου.

Αλεξέι: Ο Θεός ξέρει μόνο πόσο προσπάθησα να σώσω την αξιοπρέπειά σας και σας βεβαιώ δεν το έκανα για εσάς, αλλά για μένα, που έκανα τη βλακεία να σας συνοδεύσω και να επιτρέψω να συνδεθεί το όνομά μου με το δικό σας.

Πάβελ: Χα! τ' άκουσα κι αυτό.

Αλεξέι: «Βλέπω γύρω μου τις κόρες και θαμπώνουν των ματιών μου οι κόρες»; Πως το σκεφτήγατε; Πως ξεστομίσατε; επιτρέψτε μου, τέτοια απρέπεια;

Πάβελ: Ήταν ένα λογοπαίγνιο. Αν δεν ήταν η εξοχότητά σας, είμαι σίγουρος ότι θα γελούσαν.

Αλεξέι: Το 'χετε ζαναπεί;

Πάβελ: Οσο Όχι, αλλά ήταν έζυπνο. Δεν ήταν;

Αλεξέι: Ήταν τελείως βλακώδες, για να μην πω τίποτα άλλο.

Πάβελ: Έτσι νομίζετε;

Αλεξέι: Ακόμα και ο Ζαχλιεμπίνιν, που είναι μεγάλος άνθρωπος έμεινε και σας κοιτούσε με το στόμα ανοιχτό.

Πάβελ: Μπράβο (*χειροκροτεί*) μπράβο Αλεξέι Ιβάνοβιτς Βελτσάνινοβ, τα καταφέρατε περίφημα. Πέρα από τις γυναίκες και τα κοριτσόπουλα, εντυπωσιάσατε και το γέρο. (*Παύση*) Εκτός του ότι θα κανονίσει να πάρετε άμεσα την κληρονομιά των εξήντα χιλιάδων, (*Παύση*) γνωρίζετε καλά, θα μπορούσε να τραβήξει τρία χρόνια αυτή η υπόθεση. (*Παύση*) Σας εκθείαζε συνεχώς, μέλι έσταζε το στόμα του. Φτου! (*Φτύνει στο πάτωμα.*)

Αλεξέι: (*γελώντας*) Και το καλύτερο δεν σας το 'πα, με κάλεσε για τσάι την επόμενη εβδομάδα.

Πάβελ: Τι; ΠΩΣ;

Αλεξέι: Ησυχάστε δεν πρόκειται να ζαναπάω.

Πάβελ: Καταστρώσατε σχέδιο λοιπόν. Σχέδιο οικογενειακής αποπλάνησης.

Αλεξέι: Πως αρέσκεστε στις μεγαλοστομίες όμως; Δεν έκανα τίποτα επί τούτου. Ήμουν απλά ο εαυτός μου.

Πάβελ: Είστε ένας εγωπαθής και φιλάρεσκος βελζεβούλης.

Αλεξέι: Ήμουν εγκάρδιος και φιλικός. Ξεχάσατε ότι με παρακαλούσατε; Με ικετέψατε να σας συνοδεύσω.

Πάβελ: Οικοδεσπότες, παιδιά, υπηρέτες, κρέμονταν απ' τα χείλη σας.

Αλεξέι: Έκανα ότι μπορούσα να σας καλύψω, να σας προλάβω.

Πάβελ: Σε τι να με καλύψετε;

Αλεξέι: Να μην κάνετε κι άλλα λογοπαίγνια, μα εσείς είχατε αφηγιάσει.

Πάβελ: Είστε ένας διπρόσωπος σατανάς. Μαζί μου είστε... *(Παύση)* είστε ένας κακομοίρης και όταν περιβάλλεστε από γυναίκες μεταμορφώνεστε.

Αλεξέι: Είμαι πάντα ο ίδιος, ίδιος κι απαράλλαχτος.

Ακούγεται παρατεταμένο κουνούνισμα και αμέσως χτυπήματα από μπουνιές στην πόρτα, οι δύο άντρες σταματάνε ξαφνιασμένοι.

Αλεξέι: Ποιος διάολος χτυπάει έτσι την πόρτα μου; *(Ανοίγει.)*

Αλεξάντερ: Κύριε Βελτσάνινοβ;

Αλεξέι: Εσείς; Τι γυρεύετε εδώ τέτοια ώρα; Και μ' αυτόν τον καιρό;

Αλεξάντερ: *(Μπαίνοντας)* Έμαθα ότι ο Τρουσότσι βρίσκεται εδώ, που είναι; πρέπει να του μιλήσω.

Πάβελ: Νεαρό μου είστε πολύ αγενής. Πως μπαίνετε έτσι σε ξένα σπίτια;

Αλεξάντερ: *(στον Πάβελ)* Έπρεπε να σας μιλήσω επειγόντως.

Αλεξέι: Τι έχετε να πείτε οι δυο σας;

Αλεξάντερ: Μπορείτε να μείνετε, ν' ακούσετε.

Αλεξέι: Α!!! Σας ευχαριστώ που μου επιτρέπετε να παραμείνω στο σαλόνι μου.

Πάβελ: Εσείς δεν είστε οοο, ο, *(Παύση)* που ήσασταν και το μεσημέρι στη βίλα Ζαχλιεμπίνιν;

Αλεξάντερ: Μάλιστα είμαι ο Αλεξάντερ Λόμποβ.

Πάβελ: Ο προστατευόμενος του κυρίου Ζαχλιεμπίνιν αν δεν απατώμαι. Σας φροντίζει από τα οχτώ που μείνατε ορφανός, έτσι δεν είναι;

Αλεξάντερ: Πάνε έξι μήνες τώρα που ενηλικιώθηκα, δουλεύω και συντηρώ μόνος τον εαυτό μου.

Πάβελ: Μάλιστα. Λοιπόν; Τι έχουμε να πούμε οι δυο μας;

Αλεξάντερ: *(Σχεδόν μασάει το κύριε)* Τρουσότσι εγώ και η Νάντια αγαπιόμαστε από παιδιά *(Παύση)* ξαφνικά εμφανίζεστε εσείς από το πουθενά

και μπαίνετε εμπόδιο στα σχέδιά μας. Έρχομαι λοιπόν να σας ζητήσω πολύ ευγενικά *(Παύση)* τονίζει τις λέξεις Να μας αδειάσετε τη γωνιά.

Πάβελ: Τι άλλο θ' ακούσω; *(Γελάει.)* Τι λέτε νεαρέ μου; Εμείς δώσαμε λόγο με τον πατέρα της.

Αλεξάντερ: Ωωω! Μα η Ναντιούσα κι εγώ είμαστε ήδη λογοδοσμένοι εδώ και δύο χρόνια, μόλις τελειώσει το σχολείο θα παντρευτούμε.

Πάβελ: Τι ανοησίες είναι αυτές; Θα μου το 'λεγαν οι γονείς της.

Αλεξάντερ: Δεν το γνωρίζουν. Έχουμε κάνει μυστικό αρραβώνα.

Πάβελ: Δεν πιστεύω λέξη και τέλος πάντων θεωρώ πως δεν έχει κανένα νόημα αυτή η κουβέντα.

Αλεξάντερ: Το αντίθετο θα έλεγα, έχει και μάλιστα μεγάλο, από τη στιγμή που ενοχλείτε την Νάντια.

Πάβελ: Ακούστε να σας πω νεαρέ... η ηλικία και γενικότερα η κατάσταση σας δεν σας επιτρέπουν να.../

Αλεξάντερ: Ακριβώς οφείλετε να αναγνωρίσετε πως τα νιάτα είναι αυτά που κάνουν την αναμεταξύ μας διαφορά. Και τι στον κόσμο δεν θα δίνατε για να 'χετε την ηλικία μου την ώρα που προσφέρατε το γελοίο βραχιόλι σας.

Πάβελ: Αγαπητέ μου είναι κουτό να πιστεύεται ότι το νεαρό της ηλικίας, τα νιάτα δηλαδή, μπορεί να υπερισχύσουν της πείρας, της γνώσης, της θέσης, της παρουσίας, της οικονομικής Μου επιφάνειας.../

Αλεξάντερ: *(Προς τον Αλεξέι)* Πως κάνετε παρέα με αυτόν τον τύπο; *(Προς τον Πάβελ)* Θέλετε να παντρευτείτε ένα κορίτσι με το ζόρι. Να την αγοράσετε με τα χρήματα και τη θέση σας. Αυτό σήμερα το ονομάζουμε κοινωνική βαρβαρότητα. Νομίζετε ότι η παρουσία σας, σας δίνει δικαίωμα να.../

Πάβελ: Για να.../

Αλεξάντερ: Δεν σας θέλει. Σας γύρισε το βραχιόλι, τι άλλη απόδειξη χρειάζεστε;

Πάβελ: Δεν μου επέστρεψε τίποτα.

Αλεξάντερ: Κύριε Βελτσάνινοβ;

Αλεξέι: (ξεροβήχει) Ε, ναι, πράγματι, η Νάντια με παρακάλεσε να σας το παραδώσω. (βγάζει το κουτί του το δίνει, ο Πάβελ, δεν το παίρνει, το κουτί με το κόσμημα μένει στο χέρι του Αλεξέι.)

Πάβελ: Πως; Και γιατί δεν το έλαβα ως τώρα;

Αλεξέι: Δεν πρόλαβα. Θα σας το έδινα φυσικά.

Πάβελ: Επίτηδες το κάνατε για να με ειθέσετε, δική σας ιδέα ήταν να αγοράσω αυτό το ψωροβραχιόλι. Αν είχα πάρει ολόκληρο το σετ τουλάχιστον θα την εντυπωσίαζα.

Αλεξέι: Ούτε καν το άνοιξε.

Πάβελ: Της φάνηκε πτωχό.

Αλεξάντερ: Εσείς είστε πτωχός. Τω πνεύματι.

Πάβελ: Προσέξτε τα λόγια σας. (Αρπάζει το κουτί). (Κομπιασμένα). Το παίρνω μόνο για να ζητήσω από τον κοσμηματοπώλη να το βάλει στην ίδια κασετίνα (τονίζει) με το περιδέραιο, τα σκουλαρίκια και το δακτυλίδι.

Αλεξάντερ: Μην μπειτε στον κόπο, την ίδια τύχη θα έχουν.

Αλεξέι: Αγαπητέ, άπαξ και τα πράγματα έχουν έτσι, σας συμβουλεύω να σταματήσετε, πριν γίνετε περισσότερο ρεζίλι.

Πάβελ: Ας γελάσω. Τι έχει να προσφέρετε Αυτός στην Νάντια;

Αλεξάντερ: Τούτη τη στιγμή όχι πολλά πέρα από την αγάπη μου. Ωστόσο είμαι βέβαιος πως όταν την κάνω γυναίκα μου, θα είμαι σε θέση να της εξασφαλίσω τουλάχιστον, τις ανέσεις με τις οποίες μεγάλωσε.

Πάβελ: Τίποτα δεν μπορείτε να εξασφαλίσετε και είμαι σίγουρος ότι ο έρωτας σας, σιγά σιγά θα σβήσει.

Αλεξάντερ: Ο έρωτάς μας είναι βαθύς και αληθινός, κανένας απ' τους δυο μας δεν θα υποκύψει σε απειλές κι ειβασμούς.

Πάβελ: Ανοησίες. Αυτά είναι ανοησίες.../

Αλεξάντερ: /Όπως τα ξεμωραμένα καμώματά σας. Τραβούσατε τη Νάντια από το χέρι μπροστά σε όλους, δεν ντραπήκατε να την σέρνετε μέσα στη σάλα;

Πάβελ: Φτάνει νεαρέ μου, δεν θα απολογηθώ για το τι έκανα και μάλιστα σε σας.

Αλεξάντερ: Μου κάνει εντύπωση κύριε Βελτσάνινοβ, ένας άνθρωπος με τις δικές σας αξίες, να σιγοντάρει τέτοιες άθλιες συμπεριφορές.

Πάβελ: Ο αγαπητός Αλεξέι δούλευε για τον εαυτό του. Η μικρή μας Νάντια τραγούδησε για χάρη του, εκείνος της έπαιξε πιάνο, προσπάθησε με κάθε τρόπο να τη σαγηνεύσει και μπορώ να πω τα κατάφερε.

Αλεξέι: Μην κρίνετε εξ ιδίων τα αλλότρια. Δεν θα τολμούσα ποτέ να κοιτάζω ένα παιδί.

Πάβελ: Πριν φύγουμε από εδώ παριστάνετε τον θλιμμένο, κάνετε τον δύσκολο, θυμάστε; Τάχα δεν θέλατε να έρθετε, ξαφνικά όμως μεταμορφωθήκατε σε μπον βιβέρ! Καθίσατε στο πιάνο και παίξατε εκείνο το κομμάτι με τόσο πάθος!

Αλεξέι: Τι τσαμπουνάτε; Δεν γνωρίζετε καν το νόημα της λέξης.

Πάβελ: Υποκριτή! Παραδεχτείτε επιτέλους ότι παίξατε (*Παύση*) στην κυριολεξία παιχνίδια εις βάρος μου.

Αλεξέι: Δική σας ιδέα ήταν να παίξουμε. Το ξεχάσατε;

Πάβελ: Όχι μ' αυτόν τον τρόπο.

Αλεξάντερ: Κύριε Τρουσοτσι δεν το ξέρετε; Τα παιδιά που διαλέγουν παιχνίδια, ορίζουν και τους κανόνες;

Πάβελ: Κρυφτό και αηδίες. Την μια με βάλατε να τρέχω να σας βρω στη λίμνη και την άλλη με κλειδώσατε στην κάμαρα.

Αλεξάντερ: Έτσι ήμαστε εμείς Πάβελ Παύλοβιτς. Μας αρέσουν τα αθώα παιχνίδια, όπως το κρυφτό και το κνηγητό. Τι νομίζατε θα παίζαμε; Τον γιατρό;

Πάβελ: Ε;

Αλεξέι: (*γελάει*) Ήσασταν τόσο αστείος, ιδρωμένος, με το πουκάμισο έξω από το παντελόνι σας, χωρίς καπέλο... αξιοθρήνητος.

Πάβελ: Κάνετε κόμμα μαζί τους. Γελούσατε εις βάρος μου.

Αλεξέι: Την ώρα που όλη η παρέα ευθυμούσε εσείς ήσασταν κατακόκκινος από θυμό.

Πάβελ: Έγινα αντικείμενο χλευασμού.

Αλεξάντερ: Το παραδέχεστε, γίνατε. Κανένας δεν σας έκανε.

Πάβελ: *(Προς τον Αλεξέι)* Το πιστεύεται κι εσείς;

Αλεξέι: Εγώ μια φορά σας είχα προειδοποιήσει.

Αλεξάντερ: Πω, πω. Η μπόρα πλησιάζει. Πρέπει να πηγαίνω.../

Πάβελ: Δεν σας κρατάμε.

Αλεξάντερ: Λοιπόν Πάβελ Παύλοβιτς, η Ναντιούσκα κι εγώ θα σας περιμένουμε αύριο στο σπίτι της να παραιτηθείτε από κάθε αξίωση γάμου. *(Τονίζει)* Επίσημα, μπροστά στους γονείς της.

Πάβελ: Ουφ! Αφήστε με ήσυχο πια με τις σαχλαμάρες σας.

Αλεξάντερ: *(Του κουνάει το δάχτυλο.)* Προσέξτε καλά. Έχετε υπολογίσει λάθος την κατάσταση.

Πάβελ: Μη μου κουνάτε εμένα το δάχτυλο.

Αλεξάντερ: Θα θυμηθείτε την κουβέντα μας σε δέκα μήνες από τώρα, όταν θα έχετε καταξοδευτεί και ταλαιπωρηθεί, τότε θα καταλάβετε ότι δεν έχετε καμία ελπίδα και θα υποχρεωθείτε να παραιτηθείτε. Μα θα είναι αργά.

Πάβελ: Κάντε μου τη χάρη και αδειάστε μας τηγωνιά. Αρκετές προστυχιές ακούσαμε.

Αλεξάντερ: *(Με χαμόγελο)* Πρόστυχός είστε εσείς. *(Ακούγετε ένας πολύ δυνατός κεραυνός αναπηδάει)* Θα ρίξει βροχή με το τουλούμι. Φεύγω.

Πάβελ: Επιτέλους.

Αλεξάντερ: Au revoir κύριε Βελτσάνινοβ και συγνώμη για την αναστάτωση. *(Κλείνει την πόρτα με δύναμη.)*

Πάβελ: Αντέστε μου στο διάολο. Είδατε; Είδατε;

Αλεξέι: Ναι, δεν έχετε καμία τύχη.

Πάβελ: Φαντάζεστε θα υποχωρήσω μπροστά σε ένα παλιόπαιδο; Δεν με ξέρει καλά, θα του σπάσω τα μούτρα αυτού του μορφονιού.

Αλεξέι: Είναι ώρα να πηγαίνετε κι εσείς δε νομίζετε; *(Αστράφτει έντονα, ο κεραυνός ακούγεται πολύ κοντά και ξεκινάει βροχή.)*

Πάβελ: Και αδέσποτο να 'μouνα δεν θα με πετούσατε έξω μ' αυτόν τον καιρό.

Αλεξέι: Είμαι πολύ κουρασμένος. Θα ξαπλώσω. Εσείς κάντε ότι σας αρέσει. *(Ξαπλώνει.)*

Πάβελ: Δηλαδή μπορώ να κοιμηθώ εδώ;

Αλεξέι: Σας είπα ότι θέλετε.

Πάβελ: Και δεν φοβάστε;

Αλεξέι: Τι να φοβηθώ;

Πάβελ: Τίποτα, έτσι το 'πα.

Αλεξέι: Κουτός που είστε. *(Γυρίζει την πλάτη.)*

Ο Πάβελ σβήνει το κερί και ξαπλώνει στον καναπέ, ένα αχνό φως μπαίνει από το παράθυρο. Ο Αλεξέι είναι ανήσυχος, μαζεύεται και στριφογυρίζει στο κρεβάτι, ο Πάβελ, τον κοιτάζει, σηκώνεται, βηματίζει, παίρνει μία φαλτσέτα που είναι αφημένη στο τραπέζι. Σκύβει πάνω από τον Αλεξέι, κρατώντας την απειλητικά, είναι έτοιμος να του κόψει το λαιμό, ο Αλεξέι παραμιλάει, τινάζεται απότομα φέρνει τα χέρια μπροστά στο πρόσωπο η φαλτσέτα αντί το λαιμό του κόβει την παλάμη και τα δάκτυλα του αριστερού χεριού. Η λεπίδα φεύγει από τα χέρια του Πάβελ, πέφτει στο πάτωμα. Οι δύο άντρες παλεύουν. Ο Αλεξέι καταφέρνει να ακινητοποιήσει τον Πάβελ, του στρίβει τα χέρια στην πλάτη και τα δένει με το κορδόνι της κουρτίνας που ήταν δίπλα του. Ανοίγει το παράθυρο βγάζει το κεφάλι να πάρει αέρα. Όλη η σκηνή είναι βουβή. Ακούγονται κάποια αγκομαχητά.

Σκοτάδι

Σκηνή 8η

Ο χώρος είναι αναστατωμένος από την πάλη, οι πολυθρόνες έχουν πάει στην άκρη το τραπέζι του σαλονιού είναι αναποδογυρισμένο. Ο Αλεξί κοιτάζεται στον καθρέφτη, προσπαθεί να ισιώσει τα μαλλιά και τα ρούχα του, βγάζει το ματωμένο πουκάμισο το πετάει στο πάτωμα μαζί με την πετσέτα που είχε στο χέρι του, ανοίγει το συρτάρι παίρνει έναν επίδεσμο και προσπαθεί να δέσει το τραυματισμένο μέλος. Ακούγεται διακριτικό κουδούνισμα.

Αλεξί: (Σηκώνεται, παίρνει την μπουτίλια σαν όπλο στο χέρι και ανοίγει.) Ω! με συγχωρείς. (Κλείνει απότομα την πόρτα και τρέχει βιαστικά να φορέσει καθαρό πουκάμισο προσπαθεί να το κουμπώσει το χώνει όπως όπως μέσα στο παντελόνι. Ξαναπηγαίνει στην πόρτα ανοίγει.) Χίλια συγνώμη! Έλα, πέρνα μέσα, δεν σε περιμένα. (κλωτσάει τα ματωμένα ρούχα στην άκρη.)

Κλαυδία: Χριστέ μου, τι έπαθες; Είσαι καλά; Το γιατρό, να φωνάξουμε ένα γιατρό.

Αλεξί: Ησύχασε, μια χαρά είμαι.

Κλαυδία: Δεν φαίνεται.

Αλεξί: Αλήθεια. Ένα επιπόλαιο τραύμα στο αριστερό χέρι όλο κι όλο.

Κλαυδία: Πως; Μη μου πεις ότι.../

Αλεξί: Όχι, όχι δεν.../

Κλαυδία: Σ' έχω ικανό. Που χάθηκες τόσες μέρες; Ανησυχήσαμε.

Αλεξί: Δεν το ήθελα. Είκοσι μέρες τώρα βολοδέρνω χωρίς σκοπό...

Κλαυδία: Δύο φορές υποσχέθηκες στον άνθρωπο που στείλαμε να σε πάρει ότι θα ερχόσουν μόνος στην έπαυλη. Άφαντος.

Αλεξί: Περνούσαν οι μέρες η μία μετά την άλλη και έμενα ξαπλωμένος κοιτάζοντας το ταβάνι.

Κλαυδία: Κατέβαινε ο άντρας μου στην πόλη για δουλειές και ήρθα να σε πάρω να φάμε μαζί, κάτω μας περιμένει το αμάξι.

Αλεξί: Θα έρθω σύντομα.

Κλαυδία: Δεν σηκώνω αντιρρήσεις, θα με ακολουθήσεις τώρα.

Αλεξέι: Υπόσχομαι θα έρθω. Ο πόνος έχει αρχίζει να καταλαγιάζει, νιώθω σαν να πήζει μέσα μου.

Κλαυδία: Όπως σε βλέπω, μάλλον με απόστημα μοιάζει που μόλις έσπασε.

Αλεξέι: Μπορεί.

Κλαυδία: Τι είναι αυτά; Πες μου; Έκανες απόπειρα;

Αλεξέι: Όχι, στο ξανάπα.

Κλαυδία: Τότε;

Αλεξέι: Να φωνάξω την υπηρέτρια να μας φέρει τσάι;

Κλαυδία: Εξήγησέ μου τι είναι αυτά; *(δείχνει το χώρο και τα ρούχα στο πάτωμα.)*

Αλεξέι: Τίποτα. Μη δίνεις σημασία.

Κλαυδία: Πως τίποτα; Δεν χρειάζεται ιδιαίτερη φαντασία, εδώ μέσα έχει γίνει πάλη.

Αλεξέι: Το βράδυ φιλοξένησα τον Τρουσότσι.

Κλαυδία: Με το τσιγκέλι θα στα βγάζω; Μη με σκας.

Αλεξέι: Ξέμεινε εδώ λόγω της καταιγίδας και πήγε να με σφάζει στον ύπνο.

Κλαυδία: Πως;

Αλεξέι: Όπως τ' ακούς. *(Παύση).* Συνέβησαν περίεργα πράγματα. *(Παύση).* Σου έχω πει για τους εφιάλτες που με βασανίζουν.../

Κλαυδία: Δεν θέλω ν ακούσω τα όνειρά σου.

Αλεξέι: Μη βιάζεσαι. Έχω χάσει τον ύπνο μου.

Κλαυδία: Καιρό τώρα.

Αλεξέι: Ακριβώς, χθες ήταν ένα ακόμη δύσκολο βράδυ. Τα όνειρα με οδήγησαν σε παράξενους κόσμους. Ένωθα την καρδιά μου να χτυπάει δυνατά και ήμουν σίγουρος ότι άκουσα το κουδούνι να χτυπάει τρεις φορές, έβαλα μια φωνή και πετάχτηκα αλαφιασμένος, ασυναίσθητα έβαλα τα χέρια μπροστά στο πρόσωπο για να προφυλαχτώ από κάτι. Ευτυχώς τα χέρια μου έγιναν ασπίδα και ο Παύλοβιτς αντί το λαιμό, μου έκοψε την παλάμη και τα δάχτυλα.

Κλαυδία: Λογάριαζε να σε σφάζει και παρακάλεσε να τον φιλοξενήσεις; Θεέ μου! Τι τέρας!

Αλεξέι: Πιστεύω πως το αποφάσισε εκείνη τη στιγμή...

Κλαυδία: Θέλεις να πεις δεν το είχε προσχεδιάσει;

Αλεξέι: Αν το είχε, θα κουβαλούσε μαζί του όπλο ή έστω ένα μαχαίρι.

Κλαυδία: Και τότε πως;

Αλεξέι: Είχα παρατήσει τα ξυράφια μου στο τραπέζι, τα είχα βγάλει να περιποιηθώ το μούσι μου, μάλλον έτσι του μπήκε η ιδέα.

Κλαυδία: Στα καλά καθούμενα δεν αποφασίζεις να σιοτώσεις άνθρωπό.

Αλεξέι: Τον είχα προσβάλει πρωτύτερα, φαίνεται θέλησε να ξεπλύνει την ντροπή.

Κλαυδία: Πραγματικά είναι εντελώς αλλοπρόσαλλος.

Αλεξέι: Είμαι σίγουρος, αν δεν υπήρχαν οι λεπίδες στο τραπέζι δεν θα γινόταν τίποτα.

Κλαυδία: Έχεις ένα παιδιάστιο τρόπο να εξηγείς όσα δεν καταλαβαίνεις.

Αλεξέι: Τώρα πια τελείωσαν όλα! Νιώθω τεράστια ανακούφιση!

Κλαυδία: Τελείωσαν;

Αλεξέι: Τι; Υπάρχει κάτι που δεν ξέρω;

Κλαυδία: Ναι. Προχθές ο Πάβελ Παύλοβιτς, έστειλε τον ίδιο άνθρωπο με τον οποίο μας είχε στείλει τα χρήματα για την κηδεία της Λίζας, κι αυτή τη φορά ζήτησε τον άντρα μου αυτοπροσώπως, του παρέδωσε ένα φάκελο κι εξαφανίστηκε.

Αλεξέι: Τι είδους φάκελο;

Κλαυδία: Έναν μεγάλο (*Παύση*) σε μια κόλλα χαρτί με κεφαλαία γράμματα έγγραφε «Αξιότιμε κύριε Προγορέλτσεβ είστε σίγουρος ότι τα παιδιά είναι δικά σας;»

Αλεξέι: Α τον άθλιο! Α το τέρας! Α το γουρούνι!

Κλαυδία: Γελάει

Αλεξέι: Σε παρακαλώ μη γελάς.

Κλαυδία: Γιατί; Εμείς γελάσαμε πολύ.

Αλεξέι: Πάλι καλά που δεν τον πήρε στα σοβαρά ο άντρας σου.

Κλαυδία: Ποιόν καλέ τον Τρουσότσι; Δεν έχει καταλάβει τι κουμάσι είναι;

Αλεξέι: Ευτυχώς!

Κλαυδία: Δεν τελείωσα...

Αλεξέι: Τι εννοείς;

Κλαυδία: Μέσα στο μεγάλο φάκελο υπήρχε αυτή εδώ η επιστολή (του την δίνει).

Αλεξέι: Μα αυτά, αυτά είναι τα γράμματα της Νατάλια.

Κλαυδία: Ακριβώς είναι μια επιστολή που απευθύνεται σε σένα.

Αλεξέι: Και γιατί την έστειλε στον άντρα σου;

Κλαυδία: Διάβασε και θα καταλάβεις.

Ο Αλεξέι διαβάζει την επιστολή, κάθεται, πίνει μια γουλιά νερό, σκουπίζει το μέτωπό του.

Κλαυδία: Καλέ μου έγινες κατακίτρινος, δεν γράφει κάτι που δεν ξέραμε.

Αλεξέι: Γιατί δεν το έλαβα ποτέ;

Κλαυδία: Τι σημασία έχει; Είναι ένα αποχαιρετιστήριο γράμμα που σου ομολογεί ότι αγαπάει άλλον και σου ζητά να την απαλλάξεις από τον έρωτά σου.

Αλεξέι: Μα εδώ, ΕΔΩ μου φανέρωνε την εγκυμοσύνη της.

Κλαυδία: Και για να σε παρηγορήσει σου υπόσχεται πως θα κανόνιζε να έβλεπες το παιδί και ότι η σχέση σας θα έμπαινε σε νέα βάση.

Αλεξέι: Γιατί δεν μου ομολόγησε την εγκυμοσύνη στο πρώτο γράμμα; Γιατί ετούτο δεν το έλαβα ποτέ;

Κλαυδία: Άβυσσος! Ο σκοπός και των δύο επιστολών είναι ίδιος, να πάψεις να αγαπάς εκείνη και όχι ο ερχομός του παιδιού.

Αλεξέι: Μα με προσκαλούσε να πηγαίνω κάθε καλοκαίρι να βλέπω το παιδί μας, αν το είχα λάβει θα ήταν αλλιώς τα πράγματα, θα είχα κερδίσει χρόνο με τη Λίζα.

Κλαυδία: Ο Θεός μόνο ξέρει τι ήταν αυτό που την έκανε να μετανιώσει.

Αλεξέι: Δεν έχει λογική.

Κλαυδία: Το ερώτημα είναι που βρέθηκε; Γιατί εμφανίστηκε τώρα;

Αλεξέι: Θα το βρήκε ο Τρουσότσι στην κασετίνα που φύλαγε την αλληλογραφία της.

Κλαυδία: Ποια κασετίνα;

Αλεξέι: Θα σου πω κάποια άλλη στιγμή. *(Σηκώνεται βάζει βότκα σ' ένα μικρό ποτήρι το πίνει μονορούφι)*

Κλαυδία: Όχι, όχι δεν θέλω τέτοια. Μπρος ετοιμάσου! Μας περιμένουν.

Αλεξέι: Δεν έρχομαι.

Κλαυδία: Δεν φεύγω μόνη από δω.

Σκοτάδι.

Σκηνή 9^η

ΔΥΟ ΧΡΟΝΙΑ ΑΡΓΟΤΕΡΑ

Σταθμός τρένου

Αλεξέι: Πάβελ Παύλοβιτς εσείς;

Πάβελ: Αλεξέι; Αλεξέι Ιβάνοβιτς!

Αλεξέι: Τι έκπληξη! (Γείνει το αριστερό χέρι σε χειραψία ο Πάβελ τον κοιτάζει αλλά δεν δίνει το δικό του.)

Αλεξέι: Όταν Εγώ σας δίνω Αυτό το χέρι, εσείς οφείλετε να το πάρετε.

Πάβελ: Νόμιζα πως δεν.../

Αλεξέι: Σας συγχώρεσα.

Πάβελ: Αγαπητέ μου Αλεξέι, είστε σπάνιος άνθρωπος.

Αλεξέι: Αφήστε τις κολακειές.

Πάβελ: Πραγματικά. Όμως για να σας δω, (τραβιέται πίσω) μα εσείς ξαναγιώσατε, σαν να έχουν σβήσει δέκα χρόνια από πάνω σας.

Αλεξέι: Τώρα είμαι ήρεμος. Αυτό είναι όλο.

Πάβελ: Κι τι χαμόγελο! Μετά την συνάντησή μας στην Πετρούπολη είχα πιστέψει πως είχατε χάσει την ικανότητα να χαμογελάτε.

Αλεξέι: Συνέβη κάτι απίθανο προ ολίγου και μου έφτιαξε ακόμα περισσότερο η διάθεση.

Πάβελ: Εδώ; Στο σταθμό του τρένου;

Αλεξέι: Για την ακρίβεια μέσα στο τρένο, την ώρα που κατέβαινα.

Πάβελ: Κάποια κυρία να φανταστώ;

Αλεξέι: Μια παραμελημένη κυρία, να προσθέσω. Ο άντρας της κατέβηκε στο σταθμό και όταν αυτή έμεινε μόνη την πλησίασε κάποιος παλιάνθρωπος, ένας άθλιος εμποράκιος, και άρχισε να την ενοχλεί. Σε μια στιγμή της φώναξε «Σουρλουλού έ σουρλουλού σου μαδήσαν τα φτερά». Η κυρία πανικοβλήθηκε, έβαλε τα κλάματα, δεν άντεξα κι εγώ, τον βούτηξα από το γιακά και τον πέταξα έξω.

Πάβελ: Μπράβο σας, φερθήκατε σαν πραγματικός άντρας.

Αλεξέι: Η κυρία μου διηγήθηκε την ιστορία της ζωής της και όλο παραπονιόταν για τον σύζυγό της «που χάθηκε ξαφνικά»

Πάβελ: Με το δικό της, δεν παρατάνε ποτέ μια κυρία μόνη.

Αλεξέι: Μου είπε την παραμελεί συστηματικά. Μάλιστα με προσκάλεσε στην έπαυλή τους την επόμενη εβδομάδα.

Πάβελ: Εγώ πάντως τη νέα μου σύζυγο δεν την αφήνω στιγμή μόνη κι αν τύχει να λείψω, έχω πάντα έναν άνθρωπο της εμπιστοσύνης μου μαζί της.

Αλεξέι: Δεν αρκεί αυτό.

Πάβελ: Εξυπακουέται. Όταν επιστρέφω σπίτι ελέγχω τα πάντα. Τις ντουλάπες, τα πατάκια, τις βεράντες, ακόμα και κάτω από το κρεβάτι, γιατί... καταλαβαίνετε... ποτέ δεν ξέρεις.

Αλεξέι: Δεν εννοούσα κάτι τέτοιο.

Πάβελ: Αλλά;

Αλεξέι: Αφήστε το. Ξαναπαντρευτήκατε τελικά;

Πάβελ: Ναι, μια απίθανη κοπέλα, καλοαναθρεμμένη, σεμνή, κόρη παπά.

Αλεξέι: Συγχαρητήρια! Και που είναι τώρα;

Πάβελ: Μα μέσα στο κουπέ.

Αλεξέι: Μόνη της;

Πάβελ: Κατέβηκα να πάω στην τουαλέτα ήτανε ανάγκη.

Αλεξέι: Μάλιστα.

Πάβελ: Εσείς όμως τι κάνετε εδώ, στη μέση του πουθενά;

Αλεξέι: Πηγαίνω διακοπές στην Οδυσσό και την τελευταία στιγμή, μετά το περιστατικό, αποφάσισα να κατεβώ, να επισκεφτώ μια παλιά φίλη, παραμελημένη κι αυτή, που μένει εδώ κοντά.

Πάβελ: (γελάει δυνατά τον χτυπάει στην πλάτη) Ω! μα είστε αδιόρθωτος.

Ακούγεται το πρώτο σφύριγμα αναχώρησης, γυρίζουν προς το τρένο, ο Πάβελ, αγκαλιάζει τον Αλεξέι, του δείχνει.

Πάβελ: Νάτη, την βλέπετε; στο πρώτο βαγόνι Η Λίποτσα μου.

Αλεξέι: Δεν, δεν σας κατάλαβα. Αυτή η κυρία...

Πάβελ: Αυτή η κυρία είναι η Ολυμπιάδα Συμιώνοβνα, η νέα μου σύζυγος.

Ο Αλεξέι την κοιτάζει χωρίς να πει κουβέντα.

Πάβελ: Χθες έκλεισε τα είκοσι.

Αλεξέι: Να τα εκατοστήσει.

Πάβελ: Μα τι πάθατε; Ζηλεύετε;

Αλεξέι: Γιατί την αφήσατε;

Πάβελ: Μα δεν την άφησα.

Αλεξέι: Το κάνατε.

Πάβελ: Σας είπα. Ήταν μεγάλη ανάγκη να κατέβω.

Αλεξέι: Την ρεζίλεψαν.

Πάβελ: Ποιος τόλμησε;

Αλεξέι: Ο άθλιος εμποράκος. Η κυρία για την οποία σας μιλούσα πριν, είναι η σύζυγός σας.

Πάβελ: Ωωω!!! Μα πώς τόλμησε ο αχρείος;

Αλεξέι: Μου φάνηκε μάλλον μεθυσμένος.

Πάβελ: Ω! καημένη μου αγαπούλα.

Αλεξέι: Τελικά πήρατε πολύ νέα γυναίκα, τόσο νεαρή .../

Πάβελ: Έχουν άλλη χάρη τα νιάτα. Τον πρώτο καιρό κάναμε ναζάκια και νοστιμάδες. Τώρα γνωρίζει τη μεγάλη ζωή και τον καλό κόσμο. Άλλαξε ολότελα, είναι σωστή κυρία. Τώρα μπορώ να γίνω σιλάβος της.

Αλεξέι: Το βλέπω.

Ακούγετε δεύτερο σφύριγμα τρένου.

Αλεξέι: Πηγαίνετε, το τρένο θα φύγει χωρίς εσάς...

Πάβελ: Εσείς; (*Παύση*) θα μας επισκεφθείτε; Οφείλω να σας προσκαλέσω κι εγώ. Ιδίως τώρα που διασώσατε την μικρή μου καρδερίνα.

Αλεξέι: Ήμουν βέβαιος. Δεν βάλατε μυαλό. (*γελάει*)

Πάβελ: Θα έρθετε; Πείτε μου.

Αλεξέι: Όχι. Δεν θα έρθω. Δεν πρόκειται να έρθω. Ποτέ πια. Ποτέ ξανά. (*γελάει*)

Πάβελ: Αλήθεια το λέτε;

Αλεξέι: Φυσικά. Μείνετε ήσυχος. Εμπρός τρέξτε κοντά της.

Πάβελ: Και τι θα της πω; Μας είδε να συζητάμε τόση ώρα.

Αλεξέι: Την αλήθεια θα της πείτε, ότι ήμαστε παλιοί φίλοι...

Πάβελ: Και, και όταν..., όταν σε μια βδομάδα δεν έρθετε Πώς θα τα μπαλώσω; Αυτή θα σας περιμένει.

Αλεξέι: Βρείτε μια δικαιολογία, ας πούμε πως έσπασα το πόδι μου.

Πάβελ: Δεν θα το πιστέψει.

Αλεξέι: (*Γελάει*) Μη μου πείτε; (*Παύση*) Μα ναι. Είναι ολοφάνερο. Την φοβάστε. Φοβάστε ότι θα βρείτε τον μπελά σας έτσι δεν είναι;

Σκύβει το κεφάλι

Αλεξέι: Κάποια πράγματα δεν αλλάζουν ποτέ, τρέμετε στην ιδέα...

Ακούγεται τρίτο σφύριγμα

Πάβελ: Σίγουρα δεν θα έρθετε; Το υπόσχεστε; Ε; Λόγω τιμής;

Αλεξέι: *Γελάει*

Πάβελ: Σας ευχαριστώ. (*Φεύγει τρέχοντας*) Σας ευχαριστώ πολύ. Σας ευχαριστώ.

Αλεξέι: Ανόητε Σύζυγε! Αιώνιε. *Γελάει*

ΤΕΛΟΣ